

NICANORIS

Peri
U dyssevakes ΠΕΡΙ *Stygmes*
ΟΔΥΣΣΕΙΑΚΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

OTTO CARNUTH

DR. PHIL.

BEROLINI MDCCCLXXV.

SUMPTIBUS FRATRUM BORNTAEGER

ED. EGGERS.

NICANORIS

ΠΕΡΙ

ΟΔΥΣΣΕΙΑΚΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

OTTO CARNUTH

DR. PHIL.

BEROLINI MDCCCLXXV.

SUMPTIBUS FRATRUM BORNTAEGER

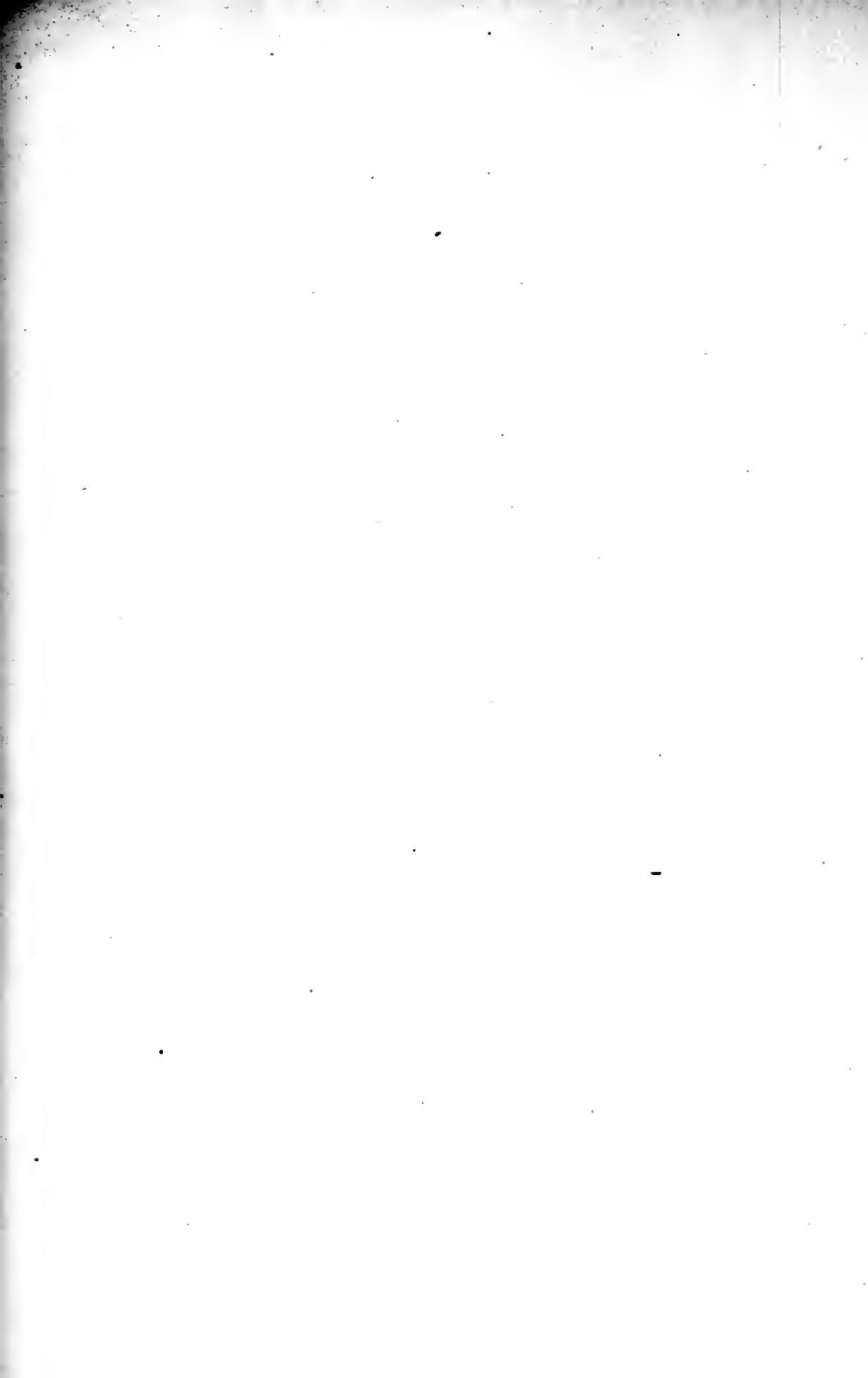
ED. EGGERS.

Halis, typis Orphanotrophei.

GOTTLOBO RICHTER

COLLEGAE AMICISSIMO

D.



Cum abhinc fere viginti quinque annos Nicanoris *περὶ Ἰλιάκῃς στιγμῃς* reliquias emendatiores Ludovicus Friedlaender praeceptor meus edidisset, non potuit non videri optabile, ut eiusdem grammatici Alexandrini etiam *περὶ Ὀδυσσειακῃς στιγμῃς* fragmenta e scholiorum indigesta mole protracta colligerentur collectaque in usum virorum doctorum, mendis, quibus sunt depravata, sublatis, in lucem proferrentur.

Quod munus cum ego suscepissem, virorum, quorum auctoritatem maximi semper habui, voluntati cedens, non eram nescius fore ut hoc nostrum opusculum in varias incurreret reprehensiones. Permultos enim esse intellego, qui de his studiis eam animo imbiberunt opinionem, ut eorum tractationem leve quiddam esse ac parum fructuosum existiment, sive contemnentes tamquam parva, sive, quod proximum vero, nullam ingenii sperantes gratiam fore in rebus etiamsi necessariis, procul tamen ab ostentatione positis. Erunt etiam, qui nos non tam reprehendant, sed ad alias literas iucundiores vocantes ne „a fertilibus optimorum scriptorum campis ad desertas grammaticorum regiones devio itinere abducamur“ timere se dicant.

Ego autem mirari satis non queo, unde hoc sit tam insolens illorum grammaticorum studiorum fastidium. Non est omnino hic de discrepantibus opinionibus certandi locus: sed ego semper in ea fui sententia praeclaram illam veterum grammaticorum praeceptorum scientiam ita esse cum reliquis philologiae partibus coniunctam atque copulatam, ut eam qui distrahere ac divellere conarentur aut ut multum infra despectarent, pessime tum suis, tum alienis studiis consulere et exitiale quasi litterarum antiquarum discidium inducere arbitrarent. Haec res affert mihi memoriam Wolfii, quam nulla unquam temporis longinquitas delebit; hic in prolegomenis p. XIX de veterum

grammaticorum studio sic dixit: Nequaquam me poenitet huius studii, quod per hanc occasionem in tractatione veterum grammaticorum consumpsi. Immo tantum eo me adiutum sentio, non modo ad hoc opus, sed ad omnem facultatem linguae Graecae, neminem ut arbitrer in ullo Graeco scriptore edendo proficere posse, nisi simili cursu lectionis praecepta illorum collegerit et ad optimas rationes examinaverit. Neque id molestum negotium est ei, qui assiduus et alacri animo idoneas rei horas carpere consuerit. Credo sane facilius esse grammaticorum minutias ridentem de Homericæ saeculi barbarie et horrido sive erudito cultu sermonis, de fabulari historia et insipientia mythica, vel de epici carminis virtutibus ex Aristotelis decretis philosopho molimine disputare. Nempe taedet in ista lectione doctos indoctarum quarundam et minutarum argutiarum. At primum modestia vetat ullam rem contemnere, priusquam eam probe cognoveris. Et, ne dicam, quam multa illi nobis soli ex vetusta memoria servaverint, iidem argutuli saepe etiam sensum verborum optime expediunt, quippe quos usus linguae nondum penitus amissus tutos praestabat a pluribus erroribus, quos hodie male tegimus novae interpretationis deliciis. In Homero porro singularis oblectatio quaedam et dignitas illius operae accedit ex eo, quod variarum lectionum et canonum technicorum, quos libri grammatici et scholia praebent, conquisitione et censura in vetus et plerisque antiquis scriptoribus antiquius aevum ac quasi in societatem vocamur doctissimorum criticorum, quorum iudicia et praeceptiones, quibus olim Ciceronis, Vergilii, Horatii adolescentia alebatur, quamvis de Graeca, id est patria ipsorum, lingua scriptas, nos barbari ὀψιμαθεῖς passim non absurde refingere posse videamur. Talem conditionem critici muneris nullus est scriptor aut poeta antiquitatis qui perinde atque hic noster offerat. Quum vero plurima ex illorum criticorum commentariis, tanquam per manus tradita, alia in alias aetates, vetustissima partim in novissimas, devenerint, omnes istius generis reliquias colligere plane oportuit eum, qui integriorem textum requirebat. Quodsi illud industrie feci, atque nullum neglexi locum, unde hanc recensioem limatiorem redderem, nihil mihi laboravisse videor, praeterquam quod res ipsa exigeret. Minime ergo querar, quantum molestiae exhauserim in hoc tam diversarum rerum paratu, in tot scriptoribus per-

volvendis, in legendis et partim reconcinnandis scholiis, atque in conquirenda et excutienda tanta et persaepe inutili farragine glossarum et lectionum. Navavi libens, quod quaecumque navavi et ad meam ipsius utilitatem.

Sed haec missa faciamus et ad propositum revertamur, ut breviter exponamus nostri consilii atque instituti causam rationemque, quam si quis cognoverit, spero fore ut simul et id, quod facio, probet et me, si aliter fecissem, iustam doctorum et intellegendium virorum reprehensionem nullo pacto effugere potuisse existimet.

Non prius Homeri carmina severis historiae legibus poterunt ad doctioris antiquitatis normam revocari, quam lectiones cum aliorum grammaticorum accuratius cognitae, tum Aristarchi ex omnibus subsidiis ita conquisitae fuerint, ut id, quod hic legit quodque legisse videtur, esti non certis tamen probabilibus argumentis ubique cognoscamus. Nam scripturae eius omnino reponendae, aut, si displicent, indubitatis rationibus ac perspicuis refellendae sunt, quae sufficiant ad auctoritatem tanti nominis elevandam. Ac textum Aristarchi qui non modo naviter explorarit, verum etiam prudenter examinarit, optime de studiis nostris meritus erit; qui priori rationi recte consuluerit, tanto maiorem consequetur laudem, quo certius nobis persuaserit de variis probabilitatis gradibus, qua Aristarchi scripturae dispiciantur; qui vero, nec vetustate neque origine lectionum patefacta, id scribere maluerit, quod suo ipsius modulo conveniat, is, etiamsi accuratissimam Graecae linguae cognitionem cum singulari mentis acumine coniungat, elegantia tamen operis rectius poterit, quam prudenti artis usu gloriari. Sic monet W. C. Kayserus, philologus optime de Homeri carminibus meritis, quem honoris causa citavi, in disputatione altera de versibus aliquot Homeri Odysseae, neque sunt, qui illius doctissimi viri sententiam assensione non comprobent. Diligentius igitur pervestigandi, colligendi, emendandi sunt lectionis Aristarchaeae fontes, quos scholia, excerpta illa praestantissimis ex variorum grammaticorum veterum ad Iliadem et Odysseam observationibus in unum corpus conflata continent, id contendendum et elaborandum est, ut illorum grammaticorum libros — quorum cum studiis Homericis nisi intimam contraxeris familiaritatem, continget tibi quod multis, ut in vanum cadant tua ipsius Homerica stu-

dia — quantum licet ita restituamus, ut uno tenore continenter legi possint.¹

Itaque ego, posteaquam a Carolo Lehrsio quid Aristarchus non solum ingenio, doctrina artisque criticae facultate, sed etiam subtili sermonis HomERICI cognitione suavissimo Graecorum vati praestiterit didicimus et ab eo Friedlaenderoque Herodiani, Nicanoris, Aristonici libros ad Iliadem e scholiis compositos accepimus, posteaquam Augustus Lentz Herodiani technici reliquias collegit, non alienum putavi acerrimo philologi studio, id quod praeceptores mei laudatissimi et doctissimi in Iliade viam aperientes orsi sunt, in Odyssea pro viribus continuare et eandem illam viam toto pectore omnique animi contentione, quamquam „non passibus aequis“ sequentem conficere. Nonnullis minora fortasse videntur haec, sed si neglegas, non sit maioribus locus, neque ad ullius rei summam nisi praecedent-

1) cf. Ameis, praef. ad edit. Odysseae p. I¹ pag. V et p. II¹ pag. V. — Nuper Homeri Odysseam ad fidem librorum optimorum edidit J. La Roche, qua in comparanda nova Odysseae editione se ante omnia et sibi proposuisse in praefatione dicit vir doctissimus, ut textum ederet qui optimorum librorum auctoritate niteretur et in adnotatione de fide cuiusque scripturae redderet rationem. Itaque se excussisse libros manuscriptos aut nondum adhibitos, aut non ea diligentia collatos, ut fructus ex his perciperetur, simul ex veterum grammaticorum scriptis se congegisse, quaecunque emendandae Odysseae viderentur esse utilia. Commentarium ita se instituisse, ut varias librorum scripturas ab iis seiungeret, quae ad veterem quandam grammaticum essent referendae. At cave credas has adnotationes criticas, quae ad veteres grammaticos spectant, plene et perfecte ita ut nihil desideretur undique exhaustas aut omnes esse recte relatas. Hoc praestare La Roche nec voluisse nec potuisse videtur, quod unius hominis, etiam doctissimi, vires longe exsuperat, nondum praeparatis subsidiis, quae ad hoc efficiendum opus sunt. Id vero non ita dico — οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος — ut laudes viri doctissimi extenuem, sed ut quam necessarii sint tales apparatus, quibus via muniatur, ostendam. Quod ad Nicanorem attinet, La Roche refert ad eum scholia ad α 4. 241. β 33. 136. 182. 232. 260. γ 45. δ 642. ε 56. 208. ζ 167. 183. μ 102, quorum primum sic corrigendum est, ut iam Friedlaenderus fecit; scholia ad β 148. δ 428. η 183. 210. ρ 160. σ 297. ψ 28. 218. ω 512 citavit ille quidem, sed ad Nicanorem, cui debentur, non retulit; *centum octoginta quatuor* adnotamenta Nicanoris, quae praeter illa viginti tria nominata, in Odysseae scholiis reperiuntur, in adnotatione sua critica non produxit neque dicit haec, quae omisit, omnia minus utilia esse videri emendandae Odysseae quam illa, quae citavit.

tibus initiis perveniatur. Operosum spissumque molimur negotium, sed necessarium et quod primariorum in litteris virorum laboribus est illustratum.

Antequam qua via ac ratione in Nicanoris fragmentis indagandis et discernendis processerim exponam, pauca quaedam de Nicanore ipso eiusque scriptis ex Maximiliani Sengebuschii homerica dissertatione priore hoc loco repetere placet.

Nicanor Alexandrinus novam interpungendi rationem invenit applicavitque ad Homeri et Callimachi carmina. Totam doctrinam suam sex libris *περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου* exposuit, quorum ipse etiam epitomen confecit; Homeri carmina quomodo e legibus a se inventis distinguenda essent opere *περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὀμήρου καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ* docuit, cuius duae erant partes *περὶ Ἰλιάκῃς στιγμῆς* et *περὶ Ὀδυσσεϊακῆς στιγμῆς*. De Callimacho liber fuit *περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχου*. His quatuor operibus quintum Suidas¹ addit simpliciter *περὶ στιγμῆς* inscriptum. Praeterea alia idem Nicanorem ait scripsisse nominatque ipse libros *Κωμωδομένων, περὶ ναυστάθμου, περὶ τοῦ ὄναξ*. Praecipue tamen in distinguenda interpunctione elaborasse Nicanorem patet, unde factum ut irrisionis causa *Στιγματίαν*² eum appellarent. Aristarchi editiones ipsas num ad manum habuerit Nicanor incertum esse docuit Friedlaender p. 104 sq. Didymi qui doceant opere *περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως* usum illum esse idem vir doctissimus in medium protulit locos; item locos, quibus probabile redditur Aristonici quoque *Σημεῖα* Nicanorem adiisse. Ab Aristarcho neque in coniungendis dispescendisque enunciationibus neque in lectione reliqua constituenda Nicanorem pependisse totum Friedlaender demonstravit; multo saepius tamen cum Aristarcho stetisse quam ab eo recessisse reperitur in fragmentis; iudicavisseque videtur diligenter, si quid contra Aristarchi auctoritatem esset molitus.

1) p. 982, 14: *Νικάνωρ, ὁ Ἐρμείου, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, γεγὼνώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ Ἑρμιππος ὁ Βηρύτιος. Περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὀμήρου καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ, περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου, βιβλία ἕξ, ἐπιτομὴν τούτων, βιβλίον ἓν, περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχου, Κωμωδομένα, περὶ ναυστάθμου, περὶ τοῦ ὄναξ, περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλα.*

2) Eustath. 20, 12: *ἐν οἷς καὶ Νικάνωρ ὁ Στιγματίας ἐπικληθεῖς, διότι ἐπολυλόγησε περὶ στιγμῶν.*

Nicanoreorum fragmentorum, quae per singulos Odysseae libros in scholiis atque apud Eustathium confuse et promixte dispersa sunt, collectio non una de caussa magnis implicata est difficultatibus. Nam primum facile intellegitur rem esse multi laboris, quae tota fere posita est in digerendis et interpretandis singulis locis, qui magnam partem aut mendosi ac nondum persanati sunt aut propter obscuritatem perambiguam habent explicationem. Nam cum incredibiliter depravati circumferuntur ei libri, unde grammaticae in historia versantibus maxima pars materiae sumenda est,¹ tum praesertim nihil est corruptius in toto hoc genere quam scholia in Homeri Odysseam. Quamquam horum scholiorum eadem est atque illorum, quae in Iliadem habemus, primaria origo eademque fere indoles,² tamen a grammaticis, qui haec excerpta composuerunt plurimisque recentiorum interpretum additamentis, ingenti multitudine observationum etymologicarum et allegoricarum et praesertim eius generis, quarum auctores *λυτικοί* et *ἐνστατικοί* appellantur, auxerunt, multo magis quam scholia in Iliadem compendii verbis facta sunt, praesertim in altera Odysseae parte, ubi scholia paullatim ita deficiunt, ut ad postremas rhapsodias pauca recentiorum, paucissima antiquiorum scholiorum excerpta relicta sint.³ Sic Nicanoris nomen passim servatum in scholiis Iliadis⁴ codicisque Venet. A subscriptionibus, ab Eustathio saepius citatum, plane evanuit ex scholiis in Odysseam, ac si cum magna illa ad Iliadem copia notarum comparantur fragmenta, quae quam accuratissime potui hoc in libro in unum collegi — sunt autem

1) Monet Lehrs in „Emendationibus scholiorum Homericorum,“ app. ad Herodiani scripta tria emendatiora p. 454 et H. J. Polak in observationibus ad scholia in Homeri Odysseam p. 1.

2) cf. Lehrs de Aristarchi studiis p. 30 et Polak l. c. p. 6.

3) cf. Dindorf in praefatione ad scholia graeca in Homeri Odysseam p. III et Max v. Karajan ueber die Handschriften der Scholien zur Odyssee — Sitzungsberichte der philosophisch-historischen Classe der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften 1857, Bd. XXII, p. 266: Wir haben — und das charakterisiert wohl am besten den Unterschied zwischen den Scholien zur Ilias und zur Odyssee — in den letzteren mehr ein planloses Aggregat, aus einer Masse von Handschriften zusammengetragen; keine einzige bietet uns eine so vernuenftig angelegte Redaction wie der Venet. A.

4) cf. indicem auctorum apud Friedlaenderum.

ducenta septem — concedi oportet longe maiorem iacturam nos fecisse in ea operis parte, quae de Odysseae interpunctione fuit, quam in Iliade. Neque iam discernere possumus utrum hoc codicum librariis modo sit imputandum an etiam ea de causa factum, quod veteres grammatici plus curae Iliadi impenderint quam Odysseae.

Cum talis sit in Odysseam scholiorum conditio, cum nullus ex iis codicibus, qui ea praebent, ad praestantiam codicis Venet. A aliquatenus accedat, hoc loco praedicandum est nunquam ex tam tenui farragine, in qua insunt bona et utilissima, insunt simul etiam pessima, Nicanoris doctrinam describi potuisse, nisi Friedlaenderus summa diligentia, subtilitate, doctrina Nicanoris *περὶ Ἰλιάκῃς στιγμῆς* reliquiis ex cod. A emendatius editis viam aperuisset. Quam ob rem fateor atque etiam profiteor et prae me fero, ut cuius praeceptis sumi eruditus apud eum ipsum quod ab eo didicerim velim expromere, hanc collectionem fragmentorum *περὶ Ὀδυσσεϊακῃς στιγμῆς* totam pendere ex Friedlaendero.

Quoniam ad hunc locum perventum est, non alienum videtur esse, quomodo per singulos Odysseae libros Nicanoris adnotamenta in scholiis sint divisa, summatim proponere. Habemus

ad librum	α	12	scholia	Nicanoris
„	β	26	„	„
„	γ	6	„	„
„	δ	43	„	„
„	ϵ	25	„	„
„	ζ	13	„	„
„	η	16	„	„
„	θ	11	„	„
„	ι	3	„	„
„	κ	3	„	„
„	λ	5	„	„
„	μ	6	„	„
„	ν	2	„	„
„	ξ	6	„	„
„	$\omicron$	7	„	„
„	π	3	„	„
„	ρ	4	„	„
„	σ	5	„	„

ad librum τ	1	scholium Nicanoris		
„ v	1	„	„	
„ φ	0	„	„	
„ χ	2	„	„	
„ ψ	2	„	„	
„ ω	5	„	„	
Sa. 207				

unde optime cognosci licet id quod supra commemoravimus ad postremas rhapsodias paucissima ut antiquiorum scholiorum, sic etiam Nicanoris excerpta esse relictā.

Sequitur ut codicum, qui in Nicanoreis fragmentis colligendis sunt adhibendi, fidem et diligentiam accurate exploremus. Nam in tanta ruina, qua scholia in Odysseam oppressa sunt, non solum ex uno codice praestantissimo, ut ante me Friedlaenderus fecit in Iliade, hauriendum, sed ratio etiam habenda erat omnium librorum manuscriptorum, qui plus minusve ex Nicanore sumptum continent et saepissime, ubi perversa tradunt, indicant certe eo loco Nicanoris adnotamentum extitisse, quod ubi ex aliis Nicanoris praeceptis cognitum est, facile potest restitui. Qua in re hoc tamen summo opere cavendum est, ne omnia, quae in scholiis de interpunctione circumferuntur, etiam a Nicanore scribi debuisse vel potuisse existimemus.

Codicum, qui Nicanoris fragmenta ad Odysseam continent, divitissimus atque integerrimus est Palatinus, quamquam apud viros doctissimos non in summo honore esse solet. De hoc Dindorfius in praefatione editionis scholiorum p. XII haec tradidit: Aliquanto inferioris notae (quam T) est P. Heidelbergensis bibliothecae olim Palatinae nunc Academicae. Est membranaeus saeculi quarti decimi... scholia huius libri valde inter se dissimilia sunt. Nam scholia rhapsodiarum δ ϵ ζ η literis minutissimis et propter compendia lectu difficilibus scripta notae sunt melioris et saepe eadem, quae in codicibus HQ, sed reliquis rhapsodiis, quae a manu recentiore allita sunt, scholia multo breviora sunt nec raro levia et futilia... Karajan p. 280: Da die Hauptstaerke von P in den Scholien zu den Buechern δ - η beruht, so sollte man meinen, dasz er wohl die meisten mit einer der uebrigen Handschriften gemein haben muesse, indem zu diesem Theile der Odyssee HTQEB ebenfalls reiche Bei-

traege liefern. Dem ist aber nicht so. Denn wenn auch P viele Scholien namentlich mit den 3 Ambrosianis theilt, so ist dies doch bei Weitem nicht bei der Mehrzahl der Fall und dann ist die Uebereinstimmung durchaus keine vollkommene. — In his autem quatuor libris δ ϵ ζ η insunt optima Nicanoris scholia

ad δ	20
„ ϵ	24
„ ζ	9
„ η	12
Sa.	65

quorum 48 Nicanoris verba ipsa continent — talia scholia asterisco * signavi — 31 in hoc codice solo servata sunt — haec uncis () inclusi. Praetera in P leguntur scholia Nicanorea

ad α	1
„ γ	1
„ ξ	1

ut summa omnium sit 68, in his 49* et (31), quam bonitatem nullus alius codex aequiparavit.

Secundum locum obtinet codex Q Mediolanensis Bibliothecae Ambrosianae, de quo v. Dindorfium l. c. p. VIII. Habet Nicanoris scholia ad omnes fere Odysseae libros:

ad α	4	in his	1*	—
„ β	12	„	9*	(2)
„ γ	2	„	—	—
„ δ	20	„	16*	(4)
„ ϵ	12	„	8*	—
„ ζ	5	„	—	(1)
„ η	3	„	—	—
„ θ	4	„	2*	(1)
„ ι	1	„	—	(1)
„ κ	1	„	—	—
„ λ	2	„	1*	(1)
„ μ	2	„	1*	(2)
„ ξ	2	„	1*	—
„ ρ	1	„	—	—
„ σ	2	„	—	(1)
„ υ	1	„	—	—
		Sa.	74	39* (13)

Sequitur Harleianus Musei Britannici H; — apud Dindorfium p. IV: scholia sunt antiqua et optimae notae, qualia ad rhapsodias quatuor primas codicis Veneti M. esse supra dicebam, quorum plurima communia habet liber Harleianus. — Nicanoris adnotationes continet:

ad α	2	—	—
„ β	10	in his	6* (2)
„ γ	3	„	2* —
„ δ	15	„	11* (3)
„ ϵ	4	„	— —
„ ζ	3	„	2* —
„ η	4	„	4* (2)
„ θ	5	„	4* (4)
„ ι	2	„	2* (2)
„ κ	2	„	— (1)
„ λ	2	„	1* —
„ μ	2	„	1* (2)
„ ν	1	„	— (1)
„ ξ	2	„	1* (1)
„ $\omicron$	5	„	3* (4)
„ π	1	„	— (1)
„ ρ	3	„	— (2)
„ σ	2	„	— —
„ ω	1	„	— (1)
Sa. 69		37* (26)	

M Venetum Bibliothecae Marcianae — apud Dindorfium p. IV — accuratissime nuper Arthurius Ludwich in programme Academiae Albertinae 1871 I descripsit. Idem vir doctissimus in Addendis ad Lentzii Herodianum ostendit hunc codicem non solum usque ad quartum librum, sed ad totam Odysseam larga continere scholia. „Quorum de amplitudine ac pretio aliquanto rectius iudicabitur, si lectores edocuero, omnia fere scholia ab Aldo Manutio primum edita et a Dindorfio litera V (i. e. scholia Vulgata) notata in codice illo inveniri. In Marciano insunt scholia et a M¹ et a M² scripta, (M³ et M⁴ nulla adpinxerunt) sed longe plurima alii scriptori diligenti quidem, sed satis indocto debentur, quem nota M* insignivi.“ In eodem programme insunt scholia ad Odysseae librum XIII ex cod. Veneto et Mona-

censi edita, sed haec nullum Nicanoris adnotamentum continent, ita ut in angustissimum gyrum compulsus sim eorum scholiorum, quae Dindorfius ex hoc codice edidit. Habet autem Marcianus ex Nicanore hausta haec scholia:

ad α	1	—	—
„ β	13	in his	9* (1)
„ γ	4	„	2* —
„ δ	8	„	5* (1)
Sa. 26		16*	(2)

Sequitur S Parisinus — apud Dindorfium p. XIV —; scholia et glossemata in Odysseam, quae desinunt ad rhapsodiae tertiae versum 48, bona sunt et antiqua, etsi minus quam in codice Harleiano cognatisque libris copiosa. Karaian l. c.: im uebrigen enthaelt er nur Scholien, die beinahe in allen uebrigen Handschriften ebenfalls erscheinen. — Huic Nicanorea scholia debemus:

ad α	1	—	—
„ β	11	in his	7* —
Sa. 12		7*	—

Ambrosianus B — Dindorf p. XII — ex Nicanore sumpsit scholia:

ad α	1	in his	1* —
„ β	4	„	1* —
„ γ	2	„	— —
„ δ	4	„	2* —
„ ζ	1	„	— (1)
„ η	3	„	1* —
„ θ	2	„	1* —
„ ξ	1	„	— (1)
„ $\omicron$	1	„	— —
„ π	1	„	— (1)
„ ρ	1	„	— —
„ σ	3	„	— (1)
„ υ	1	„	— —
Sa. 25		6*	(4)

T codicis Hamburgensis — Dind. p. IX — antiquiora scholia maxime conspirant cum codd. Ambrosianis QEB et cum Palatino, neque non ille cum minoribus scholiis multa commu-

nia habet. Sed cum in ceteris nonnulla propria Hamburgensi sint, tum maxime in rhapsodiis ϑ ι κ longe hic reliquis uberior est. — Karajan l. c. p. 278: Die Quelle ist unschwer zu finden, wenn wir das Verhaeltniss von T zu den 3 Ambrosianis QEB ins Auge fassen, die zu einander in weit engerer Beziehung stehen, als irgend welche von den uebrigen. Hiermit soll nicht gesagt sein, dass T aus diesen drei geschoefft habe, was schon der Zeit nach nicht moeglich waere, wohl aber kann dem Schreiber von T die Quelle vorgelegen haben, aus der namentlich Q die auch in H und M enthaltenen Scholien heruebernahm. Daher erklaert es sich, dass wo T ein Scholion mit H gemein hat, meistens auch Q oder die beiden anderen Ambrosiani dasselbe haben. — Nicanorea scholia Hamburgensi T debentur haec:

ad α	2	in his	2*	—
„ β	1	„	1*	—
„ δ	1	„	1*	—
„ ε	2	„	1*	—
„ ζ	1	„	—	—
„ η	3	„	1*	—
„ λ	1	„	—	—
Sa. 11			6*	—

In codice E Ambrosiano — Dind. p. XIII — insunt rhapsodiae Odysseae novem primae cum scholiis satis copiosis, partim bonis et antiquis, partim levibus et inutilibus. Nicanoris annotationes habet:

ad α	2	in his	—	—
„ β	2	„	1*	—
„ δ	6	„	3*	(1)
„ η	1	„	—	(1)
„ ϑ	2	„	1*	(1)
Sa. 13			5*	(3)

Litera V scholia designavit Dindorfius — p. XV — quae vulgata vel comparatione facta cum Eustathii commentariis minora, vel quod nulla ratione nititur Didymi appellari solent. Excerpta continent — p. XVI — ex scholiis antiquis amplioribus, in quibus grammaticorum Alexandrinorum de scripturae diversitate verborumque interpretatione opiniones expositae fue-

runt, multo quidem illa et pauciora et breviora quam in codicibus Harleiano et Marciano, sed non inutilia ad illorum codicum scholia vel locupletanda vel corrigenda. — Insunt Nicanoris scholia:

ad α	6	in his	—	(2)
„ β	4	„	2*	—
„ ζ	1	„	—	—
„ ϑ	1	„	—	—
„ λ	1	„	1*	—
„ μ	2	„	—	(2)
„ ψ	1	„	—	(1)
„ ω	1	„	1*	(1)
Sa. 17			4*	(6)

Libris Vindobonensibus tribus 5. 56. 113 debemus scholia ex Nicanore hausta

ad ν	1	in his	1*	—
„ ψ	1	„	1*	(1)
Sa. 2			2*	(1)

Agmen claudit R Florentinae Bibliothecae Laurentianae, — Dind. p. XIII — qui scholia antiqua in quatuor primas Odysseae rhapsodias continet. — Karaian l. c. p. 272: Vor allen muss R als solcher genannt werden, der am unselbststaendigsten ist; unter den 91 zuerst durch Cobet veroeffentlichten Scholien desselben erscheint nicht eins, das sich nicht auch in einer der uebrigen Handschriften faende. — Ex Nicanore sumpsit ad β 2* scholia.

His praemissis hic codicum ordo efficitur, si numerum scholiorum, quae in iis servata sunt, respicis:

1. Q cum 74 scholiis.
2. H „ 69 „
3. P „ 68 „
4. M „ 26 „
5. B „ 25 „
6. V „ 17 „
7. E „ 13 „
8. S „ 12 „
9. T „ 11 „
10. Vind. „ 2 „
11. R „ 2 „

Si modo eorum scholiorum ratio habetur, quae Nicanoris verba ipsa continent, codices sic sequuntur:

1.	P	cum 49*	scholiis.
2.	Q	„ 39*	„
3.	H	„ 37*	„
4.	M	„ 16*	„
5.	S	„ 7*	„
6.	B	„ 6*	„
7.	T	„ 6*	„
8.	E	„ 5*	„
9.	V	„ 4*	„
10.	Vind.	„ 2*	„
11.	R	„ 2*	„

Talis est ordo manuscriptorum, ratione habita eorum scholiorum, quae singulis codicibus debentur, in aliis non leguntur:

1.	P	cum (31)	scholiis.
2.	H	„ (26)	„
3.	Q	„ (13)	„
4.	V	„ (6)	„
5.	B	„ (4)	„
6.	E	„ (3)	„
7.	M	„ (2)	„
8.	Vind.	„ (1)	„

RST non habent scholia propria et peculiaria, ex Nicanore hausta.

Neque inter fontes Nicanoris doctrinae neglexi Eustathium, quem, quamquam non magnam meret laudem, tamen non sine aliquo certe Nicanoris commodo pervolvi. Sunt viginti et sex loci, ubi solus aut Nicanoris fragmenta servavit, aut indicat sane eius adnotationem exstitisse, quae comparatis praeceptis ceteris facile restitui potest.

Praeterea ex scholiis ad Iliadem Nicanoris adnotationes, in quibus Odysseae loci citantur, in hanc reliquiarum *περὶ Ὀδυσσεϊακῆς στιγμῆς* collectionem transtuli. Sunt octo scholia ad α 208. θ 186. μ 75. ν 147. ρ 593. τ 303. χ 175. ω 491.

Hoc apparatu fontium instructus Nicanoris fragmenta collegi collectaque quantum fieri poterat emendavi. Ita autem rem in-

stitui, ut quatenus liceret codices ponderarem et optimorum auctoritatem sequerer, sin minus id eligerem, quod maximam probabilitatem prae se ferret. Vix est quod verbo moneam hanc totam quaestionem, quae in digerendis genuinis Nicanoris fragmentis posita est, a codice Veneto A quasi firmo ac solido fundamento ortam esse. Quae adnotationes Nicanoris verba ipsa servaverunt, asterisco * — ut supra commemoravi — quae eius fragmenta, sed interpolata aut verbis submutatis expressa continent, cruce † signavi. Quae speciem quandam Nicanoreae originis habere neque tamen satis certa esse videbantur, sub textu posui, cum omnem verborum ac de rebus incertis neque ad liquidum perducendis disputandi libidinem comprimerem. Neque hoc a me obtinere potui ut codicum lectiones, quae scribentium ludibria Dindorfius in editione scholiorum diligenter adnotavit, propterea quod ad summan quasi rem non pertinent, sed infinitam veterum librariorum licentiam demonstrant, rursus proponerem. Longe maior illarum lectionum pars superflua et aperte ex scribentium errore nata est, tantumque abest ut ad Nicanoris crisin quidquam conferant, ut praeterquam quod numerum augeant, nihil commodi habere videantur. Spero autem optoque ut haec ratio harum rerum iudicibus non displiceat.

Restat iam ut singulas Nicanoris adnotationes, singulis Odysseae versibus appositae ita componam, ut uno in conspectu universa distinguendi ratio Nicanoris, quantum in hac fragmentorum paucitate fieri licet, perspicui possit atque demonstretur haec scholia, quae contuli, vere Nicanoris esse et easdem interpungendi leges in Odyssea atque in Iliade esse observatas. Quarum legum summa consensio quo magis in adspectum lucemque proferatur ego in hoc summario eandem disponendi rationem secutus sum, quam Friedlaenderus in prolegomenis ad Nicanorem adhibuit, neque quisquam me ita fecisse mirabitur, qui cognitum habebit, qua ille diligentia, subtilitate, doctrina in Nicanoris distinguendi legibus exquirendis et perscrutandis elaboraverit. Spero etiam fore ut hoc Ὀδυσσεϊακῆς στιγμῆς argumentum lectori quasi index non ingratum sit.

1. Nicanor iusto propensior fuit ad intellegendum, quod non positum esset, verbum substantivum. FN (i. e. Nicanoris περὶ Ἰλιάκῆς στιγμῆς reliquiae emendatiores. Edidit Ludovicus Friedlaender. Regimontii Prussorum 1850) p. 24 seq.:

- a) Omissum est ἐστὶ α 50. δ 606. εἰσὶ μ 102*. ξ 100.
- b) Enuntiationes imperfectas, quae verbo proximo praecedente a communi accepto complendae erant, verbo substantivo intellecto perfectas reddere Nicanor maluit. FN p. 25: omissum est ἦν ε 236. 477*. ἦσαν η 103.
- c) Optativus verbi substantivi supplendus est: εἴη β 33. λ 614*. εἴεν δ 684.

2. Ubi syllaba finali elisa libera optio facta est, utrum verbi finiti an infiniti supplere malis terminationem, illud praefert Nicanor. FN p. 26 sq.: ο 204*.

3. Imperativus per se absolutus est. FN p. 27: θ 347*.

4. Item infinitivus pro imperativo accipiendus: ε 30*.

5. Ambigitur utrum infinitivus pro imperativo positum sit an proprie dictum; illud praefertur: ο 80.

6. πρίν ante significat, non antequam. FN p. 29: ν 427*.

7. ἕως pro τέως FN p. 29: β 148*. γ 126.

8. μή absolute posita FN p. 29: ε 415*.

9. Optandi modus pro imperandi accipiendus est FN p. 30: ο 24. ω 491.

10. εἰ δ' ἄγε FN p. 30 sq.: α 271. β 178. δ 832. ι 37. χ 391.

11. ὥς pro utinam FN p. 31: α 47. β 182*.

12. Ambigitur utrum interrogatio duplex, cuius prius membrum ab ἦ gravato, alterum ab inflexo incipit, pendeat necne FN p. 32: δ 487*. 712*. κ 170.

13. Articulo demonstrativa significatio tribuitur pro relativa FN p. 34: η 255*. ψ 28*.

14. ὥς pro ὅτι posita est FN p. 34 sq.: α 227*. β 232*. ε 11*

15. Sententiae relativae, quae ab antecedentibus pendent, interiective dicuntur esse proferendae quasi admirantium exclamations, non ὁμοιωματικῶς sed θαυμαστικῶς FN p. 35: β 239. δ 141*. 240*. 269*. 373. 611*. 665*. ε 11*. 183*. η 74. 214. λ 519. ξ 491. ρ 160. 479. 514. σ 143. 221. χ 217. ω 512.

16. ἡ κλητικὴ ἀντοτελής οὔσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ FN p. 36: γ 230. δ 78*. ο 46*. π 23. ζ 302.

17. Dubitatur, quae voces in unum allocutionis membrum coire, quae separari debeant FN p. 39: β 96*. ε 118.

18. Unum verbum vel nonnulla in fine versus posita ab antecedentibus decerpta ad novum versum trahi possunt FN p. 42: ε 56*. ε 313*.

19. Ubi non una cum versu desinit sententia, sed in sequentem aut una vox aut nonnullae porriguntur, hae prioribus continuandae sunt FN p. 42: β 45. δ 690*. ε 164*. ζ 2. 55*. η 224*. κ 143. — Dubitanter loquitur Nicanor: β 270*. δ 279*. 775*. ε 120*.

20. Vocabulum ad antecedentia trahitur propter hyperbaton FN p. 44: δ 347*. Ad hyperbaton pendet ι 281*.

21. Vocabulum ad sequentia trahendum est FN p. 44: δ 763*. ε 208*. ζ 92*. η 65*. 125. 203*. θ 492. ν 293. δ 642*.

22. Eorum sensuum, qui cum sequentibus nulla coniunctione connexi sunt, clausulae legitima sive plena notantur distinctione FN p. 46 sq.: μ 120. η 73*. θ 329*. 487*. ζ 183*. ο 205*. α 241*. η 210*.

23. ἡ τελεία στιγμή ponitur, ubi aliquis, postquam se dicturum pronuntiavit, iam ipsam inchoaturus est orationem, quod nos duobus punctis: significamus FN p. 47: δ 655*.

24. Singulae voces, quae adiiciuntur antecedentibus, καὶ ἑαντάς proferendae sunt ad augendam vim acclamationis FN p. 13: ε 101.

25^a. In dubitationem vocatur, quorsum unus sensus pertineat et unde alter incipiat. Plus ponderis inesse videtur dissolutis quam vinctis enuntiationibus FN p. 48: θ 72.

25^b. Soluta oratio maxime convenit animi permotionibus FN p. 49: ε 415*. ο 277. π 431. ρ 400. σ 15. τ 71.

26. σικτέον αἰτήματι FN p. 53: δ 555*.

27. Enuntiationes pendentes si ex pluribus membris constant, haec membra στιγμήαις seiunguntur, ut non pendeant, sed novum sensum inchoent FN p. 53 sq.: δ 364*.

28. Sunt sententiae perfectae copulae quidem illis particulis, quarum tamen coniunctio nimis arcta visa est, quam ut στιγμήν admitteret. Si enim binis sententiis aliquid commune est, ad quod utraque refertur, hoc quasi vinculo in unum coeunt neque maioribus interpunctionibus se disiungi patiuntur. Qua in re non semper in aperto est, utrum re vera illa relatio ubique

sententiae communis sit an ad alteram solam pertineat FN p. 54 sq.: η 226*.

29. Duae sententiae per complexivam καὶ coniunctae συγμῆ seiunguntur FN p. 58: ζ 180*. β 289*. δ 534*.

30. Non constat, ubi interpungendum sit FN p. 16: λ 475. ζ 141. δ 650.

31. ἐπεὶ coniunctio supervacanea est FN p. 61: γ 103. δ 204. ζ 187.

32. Apodosis post εἰ elliptice omissa FN p. 62: β 115*.

33. Quaeritur utrum ad sequentem an ad praecedentem redditionem pertineat protasis FN p. 62: β 143*.

34. Non ad intellegendum promptum est, ubi finis sit statuendus protaseos apodoseosque exordium FN p. 62 sq.: β 278*.

35. Singula vocabula et protasi et apodosi recte adiici possunt FN p. 63: γ 45*.

36. In redditione supervacanea est δέ coniunctio FN p. 63: ϵ 444. ζ 228. ξ 87. 402.

37. ἀλλά apodosin inchoans pro δὴ posita est FN p. 64: ϑ 236*. κ 174.

38. Ubi nonnulla, quae in redditione poni debent, protasi aut inserta aut ante eam collocata sunt, locus ὑποστιγμῆς tamen idem manet FN p. 64:

a) pronomini relativo respondet demonstrativum: η 211*.

b) in redditione pronomen demonstrativum non positum intelligitur: δ 222*.

39. Si protasis ex pluribus membris constat, omnibus eadem ratione suspensis coniunctionibusque inter se vinctis, his singulis ὑποστιγμαί apponendae sunt FN p. 66:

a) per δέ bina membra cohaerent FN p. 68: β 172* ω 205*.

b) per οὐδέ: β 278*.

c) per τέ: δ 428*.

d) per καί: ϵ 409*.

e) Ea ὑποστιγμῆ sola memoratur, quam statim sequitur apodosis FN p. 67: ϑ 454*.

40. Ἀνεστραμμέναί περίοδοι FN p. 71 seq.: α 40. β 132. δ 535*. 650. β 232*. δ 109*. α 274.

41. De distinctione sensuum medio sermone insertorum (τὸ ἐξῆς . . . τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου) FN p. 78: β 10*. 45. 97*.

115*. 314*. γ 137. δ 465*. ε 82. 139*. 143*. 483*. ζ 85*. 289. θ 372*. λ 350*. μ 286. ξ 5*. 138*. σ 223.

42. Si ex sermone interrupto post interiectionem nonnulla repetuntur, haec repetitio (ἐπανάληψις) interpunctionem non mutat FN p. 79: β 119. δ 342. π 383.

43. Subdistinctio usurpatur, ubi binis sententiis unum verbum commune est, ut ad alterius perfectionem necessario repetendum sit ex altera (σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ) FN p. 81: β 117. δ 97. 131. 247. θ 246. μ 175.

44. βραχεῖα διαστολή adhibetur ad distinguenda singula enuntiationum membra, quae:

a) ab una coniunctione suspensae sunt FN p. 83: θ 268. δ 363*.

b) ab uno eodemque verbo: δ 297*. η 336*.

45. Intervalla, quibus sermo sustinetur et quasi suspenditur, non deponitur, βραχέαις διαστολαῖς notantur, quae aut necessariae sunt neque possunt omitti, aut non necessariae, quibus positis sententia magis perspicua fit, ut tamen etiam non positis recte possit intelligi FN p. 84:

a) α 33. δ 102*. 149*. ε 208. 439*. ζ 167*. 287*.

b) βραχὴ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον: δ 78*. 416*. 473*. 750* ζ 183*.

46. βραχεῖα διαστολή distinentur bina vocabula ad diversas partes referenda FN p. 88: β 321. ε 53. 478*. ο 126. σ 297. ω 116. η 65*. δ 279*.

47. Una enunciatio duo verba continet, quorum aut alterum in formam participialem abiit aut utrumque, ubi ambigitur ad hoc an ad illud pertineat id quod medium est. Haec ἀμφιβολία solvitur βραχεῖα διαστολή FN p. 91 seq.:

a) Verbum participio praemittitur: α 4. 61. η 183*. 203*.

b) Verbum participio subiicitur: α 57. β 261*. 414*. 430*. δ 473*. 627*. ε 50*. η 285*. ω 85.

48. Omnia quae accuratioris explicationis caussa addita sunt alicui notioni, sive ea singulo vocabulo expressa est, sive maiore verborum ambitu, non ab hac solum, sed etiam inter se minima distinctione dirimuntur FN p. 94: η 148. 264*.

49. Figura, qua primum ponitur vocabulum, quod totum significat, deinde ad eius accuratiorem definitionem eodem casu infertur significatio partis FN p. 95: η 103.

50. Singula membra, in appositionis genere ἀσυνδέτως prolata, inter se discernenda sunt minima distinctione FN p. 98: β 260*. δ 750*. 244. 724*.

51. Sine distinctionum intervallis continuanda sunt (ὅφ' ἐν ἀναγνωστέα) FN. p. 99: α 354. ι 15. σ 406*. π 23. ω 227.

52. Versus ab Aristarcho obelo notati distinguuntur a Nicamore FN p. 114: β 137*. δ 724*. ψ 218—223.

53. Ubi aut ante aut post distinctionem brevis est syllaba pro longa, succurrit huic defectui illud intervalli inane tempus, quo aut ultima vocabuli praecedentis aut prima insequentis syllaba producit FN p. 121: γ 230. κ 204.

54. De interpunctione

a) post tempus vicesimum FN p. 130 seq.: β 77.

b) post tempus duodecimum γ 34.

c) post tempus undevicesimum ϵ 313. 478.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

4. „πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.“

†) ἐνταῦθα στικτέον εἰς τὸ „ἄλγεα“, εἶτα „ὃν κατὰ θυμόν
ἀρνύμενος.“ QSV.

ind. 47. Nicanoris verba corrupta sic fere restituenda sunt: ἐπὶ τὸ „ἄλγεα“ βραχὺ διασταλτέον, εἶτα ἐπὶ τὸ „ὃν κατὰ θυμόν ἀρνύμενος.“ πρὸς τὸ σαφέστερον. cf. exempla a Friedlaendero p. 18 collata, in quibus quod Nicanor διαστέλλειν dicit, στίζειν dixere ei, qui Nicanorem excerptes vocabula στίζειν et στιγμή ad omnes distinctionum species significandas indifferenter adhibuerunt. Sic etiam corrigenda sunt scholia ad α 33. 57; β 132; η 148; κ 143; μ 286. — Ad hanc Nicanoris distinctionem respicit Eustathius ad γ 90: τὸ δὲ „πολλὰ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν“ παρείλκυσται μὲν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ βιβλίου. δηλοῖ δὲ ὡς χρὴ οὕτω καὶ ἐκεῖ στίζειν καὶ μὴ ἀναγινώσκειν „ἀρνύμενος ὃν κατὰ θυμόν.“

33. „οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μέρος ἄλγε' ἔχουσιν.“

†) . . στικτέον „οἱ δέ.“ V.

ind. 45. Corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „οἱ δέ.“ cf. ad α 4.

40. „ἐκ γὰρ Ὀρέστια τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,
δὲ πότε' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤς ἱμείρεται αἴης.“

†) μετὰ τοῦτο (sc. Ἀτρεΐδαο) ὑποστικτέον. PV.

ind. 40. Corr. ἐπὶ τὸ „Ἀτρεΐδαο“ βραχὺ διασταλτέον, nam periodos inversas (ἀνεστραμμένας περιόδους) ita distinguit

Nicanor, ut inter redditionem praemissam et insequentem protasin βραχεῖα ponatur διαστολή. — FN. p. 71 — Ὑποστιγμὴν Nicanor non adhibet nisi aut a protasi distinguit apodosin, aut interiectiones notat, quae continuos dividunt sermones. Contra recentiores ὑποστίζειν et ὑποστιγμὴ eo sensu usurpant, quo grammatici latini subdistinguere et subdistinctio. Eodem modo dicunt ὑποστίζειν, quod in genuinis Nicanoris fragmentis διαστέλλειν dicitur. — FN p. 22/23 — Ita correxi etiam schol. ad β 45. 77; σ 297; ω 85. Nicanoris verba sic fere sunt restituenda: εἰς τὸ „Ἀτρεΐδαο“ βραχὺ διασταλτέον· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδος ἐστίν. cf. ad A 397. A 352. A 672, ubi protasis item per ὅτε, ὅποτε annexa est.

„καὶ λίην κεῖνός γε ἔοικότι κεῖται ὀλέθρῳ,
47. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὃ τις τοιαῦτά γε ῥέξοι.“

†) τὸ δὲ „ὡς ἕρις ἀπόλοιτο“ (Σ 107) ὁμοίον ἐστὶ κατὰ τὸ σχῆμα τῷ „ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος“, ὃ περ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ κεῖται, τοῦ „ὡς“ καὶ ἐνταῦθα ἐνκτικὴν σημασίαν ἔχοντος. Eust. 1133, 53.

ind. 11. Vestigia sunt adnotationis hoc loco factae, particulae ὡς, ubi utinam significat, eandem rationem esse atque εἰ optativae. Tu reponere ut ad X 285: στικτέον μετὰ τὸ „ὀλέθρῳ.“ τὸ γὰρ „ὡς“ ἀντὶ τοῦ εἶθε, διόπερ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον, iam Nicanoris adnotationem habebis integram.

50. „νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης,
νῆσος δενδρῆσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει.“

†) ὅτι εἰπὼν „νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης“ ἐπάγει ἀκατάλληλον εὐθείαν „νῆσος δενδρῆσσα.“ καὶ ὤφειλε μὲν εἰπεῖν „νήσω δενδρῆσση“, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως. ἐστὶ δὲ ἄλλως ὁ λόγος ἀποστατικός, ὡς ἀπὸ ἀρχῆς, ἵνα λέγῃ ὅτι νῆσος ἐστὶ δενδρῆσσα. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ „φημὶ κατανεῦσαι τὸν Δία ἀστράπτων ἐπιδέξια.“ B. 350. — καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀσυνδέτως κατὰ ἀπόστασιν ἄρχεται. οἷον ἀστράπτων ἦν ὁ Ζεὺς ἐπιδέξια. μάλιστα δὲ τὸ „νῆσος δενδρῆσσα“ συναπτεόν τῷ „ὀμφαλὸς θαλάσσης, ἵνα λέγῃ ὅτι ὀμφαλὸς θαλάσσης νῆσος δενδρῆσσα. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα εἰπὼν „Κύκλωπος κεχόλωται,“ — α 69 — καὶ μέλλων ἐπαγαγεῖν ἀντιθέου

Πολυφύμων, ὅμως ἥλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτότως¹ τῇ ἐπεμβολῇ „Κύνλωπος, ὃν ἀλάωσεν, ἀντίθεον Πολύφρημον.“ Eust. 1389, 28.

57.

„αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,

ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
ἧς γαίης, θανέειν ἰμείρεται.“

†) ἐνταῦθα στικτέον. (sc. ἧς γαίης) τὸ γὰρ ὄλον, ὃ πρότερον ἐπιθυμῶν καπνὸν τῆς πατρίδος ἰδεῖν, νῦν εὔχεται διὰ τὰ κατέχοντα (κατὰ addit margo Pluygersius ex M.) τελευτῆσαι. V.

Corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἧς γαίης.“ cf. ad α 4 et ind. 47. Polak l. c. p. 18 monet hunc versum absurde ita paraphrasi reddi, cum sententia aperte ea sit, ut dicat Athena, Ulyssem tanto patriae amore flagrare, ut si eam *viderit* modo, mori non recuset, quemadmodum in eandem sententiam ipse Ulysses apud Phaeaces dicit (η 224 sq.) „ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν|| κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.“

61. „Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων.“

†) τὸ δὲ „χαρίζετο“ ἢ ἀπολύτως νοητέον, ἢ συντακτέον τῷ „ἱερά.“ Eust. 1391, 49.

Haec Nicanoreae adnotationis frustula esse apparet collatis exemplis; quae Friedlaender p. 92 de hac amphiboliae specie congressit. Post χαρίζετο distinxisse crediderim Nicanorem, cuius verba sic fere restituenda sunt: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „χαρίζετο“ πρὸς τὸ σαφέστερον. ind. 47.

„εἰ δὲ ἐξ αὐτοῦ τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.

208. αἰνῶς μὲν κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας.“

De hoc loco Nicanor dixit ad Γ 156, ubi sic legitur: ἡ στιγμή κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐξῆς στίχον ἐπὶ τὸ „ἄλγεα πάσχειν.“ εἶτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς „αἰνῶς ἀθανάτησι,“ τοῦ „αἰνῶς“ ἐν ἴσῳ

1) Corr. Sengbusch Aristonicea p. 33 ὁμοιοπτότως, ubi vir doctissimus Aristonici adnotationem sic restituit: ἡ διπλὴ ὅτι ταῦτα οὐ κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως εἴρηται „νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, νῆσος δεινδρήεσσα,“ ὡς „Ἡετῶνος, Ἡετῶν ὅς ἐναίεν.“ — Z 395 — ἀλλὰ στικτέον ἐπὶ τὸ „θαλάσσης,“ εἰτ' ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς „νῆσος δεινδρήεσσα“ ἀντὶ τοῦ νῆσός ἐστι δεινδρήεσσα κ. τ. λ. — Non dubito quin Nicanor hac in distinctione secutus sit Aristonicum — cf. ind 1 — et hoc in Eustathii scholio etiam Nicanoris reliquiae insint, ab verbis „ἔστι δὲ ἄλλως“ usque ad „ἐπιδέξια.“

κειμένον τῷ λίαν, ὡς „αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ.“ — α 208. — τινὲς δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄνω προστιθέασιν τὸ „αἰνῶς,“ καὶ οὐκ ὀρθῶς τῷ „πάσχειν“ συνάπτουσιν, unde simile veri est Nicanorem hoc loco item distinxisse post Ὀδυσῆος.

227. „ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν.“

*) τὸ „ὥς“ ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅτι μοι δοκοῦσιν ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως. Q. T. (Dind. p. 736). ind. 14.

241. „νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρεΐψαντο.

οἴχεται ἄιστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν.“

*) ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τὸ „οἴχεται ἄιστος“ κατὰ ἀναφώνησιν. B. T. (Dind. p. 736). ind. 22.

271. „εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.“

†) ὅτι τὸ „εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει“ παρακελευσματικῶς ἔχον δηλοῖ τὸ εἰ δὲ βούλει, ἄγε ποίει τόδε. ἢ καὶ ἄλλως εἶα δὴ ἄγε ποίει τόδε. Eust. 1416, 40. Fluxit ex Nicanoreo fonte, cf. ad I 45, ω 491. F. N. p. 30: εἴρηται γὰρ ὡς ὁ εἰ σύνδεσμος ἔχει τινὰ δύναμιν παρακελευστικὴν, ὡς ἐκεῖ „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν“ — Ω 74 — τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου, ὡς κακεῖ „ἐξελθὼν τις ἴδοι“ (ω 491) ἀντὶ τοῦ ἰδέτω. ἀπρεπὲς γὰρ εὔχασθαι τὸν Δία. τάχα δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρακελευστικὸν ἐπίρρημα εἶα ἀπὸ τούτου γέγονε περιττενόντος τοῦ αἰ. ἄλλως τε καὶ συντάσσεται τῷ ἄγε ἐπιρρήματι „εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε“ — Π 667 — οὐδὲν γὰρ πλεον τοῦ ἄγε δὴ. καὶ ἐνθάδε ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν. Α. τὸ εἰ παρακελευστικὸν φησιν ὁ Νικάνωρ. V.

ind. 10. cf. Ludovici Langii de formula Homerica εἰ δ' ἄγε commentationem, Lipsiae 1873.

274. „μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.“

†) δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ „μητέρα δέ“ καὶ μιμεῖσθαι τὸν διασκεπτόμενον. H et EMQV.

ind. 40. Fortasse etiam de syntaxi ἀνακολούθῳ μητέρα δ' — ἂψ ἵτω dictum erat, cf. schol. in EMQ et Eust. ad hunc locum.

354. „οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.“

†) . . . ὅφ' ἐν δέον ἀναγνωσθῆναι τὸν στίχον „οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ.“ ΕΗ. ἐν Τροίῃ πολλοί: ἀδιαστόλως ἀναγνωστέον. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐν Τροίᾳ ἀπώλετο. QV. ἀδιαστόλως Dindorfius correxit. διαστολῶς Q. διαστολῇ V. ind. 51.

ΕΙΣ ΤΗΝ Β.

10. „βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.“

*) τὸ ἐξῆς „βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν οὐκ οἶος.“ τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον. MS. cf. ind. 41.

33. „ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος.“

†) ἕως τοῦ „εἶναι“ ἡ στιγμὴ. HQS. εἰς τὸ „ὀνήμενος“ λείπει τὸ εἶη, ἀντὶ τοῦ εἶη ὀνηθησόμενος. ἡ δὲ στιγμή εἰς τὸ „εἶναι.“ B. A Nicanore profectum videtur cf. ind. 1°. Eust. 1432, 21: καὶ ὀνήμενος εἶη.

45. „ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
δοιά.“

†) μετὰ τοῦτο ὑποστικτέον SV. — scil. post οἴκῳ. — corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „οἴκῳ“ cf. ad α 40.

†) Ἀρίσταρχος τὸ „δοιά“ ἀντὶ τοῦ διχῶς. συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἄνω καὶ στικτέον H. ind. 41 et 19. Eust. 1483, 49.

77. „τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ
χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.“

†) . . . καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν (corr. βραχὺ διαστέλλειν) εἰς αὐτὸ (sc. ποτιπτυσσοίμεθα) τὸ δὲ „μύθῳ“ τοῖς ἐξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωϊκοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται. HMQ. — ind. 54.

Conf. hanc notam cum regula a Bentlejo tradita ad Lucan. I, 231. Porson. — F. N. p. 130; Hoc qui e Nicanore transcripsit et sermonem eius corripuit (nam ὑποστίζειν ab eo non ita usurpatum fuisse ostendi ut minimam distinctionem significet) neque ipsam observationem satis fideliter tradidit, nam non utique ab hac interpunctione abstinuisse Nicanorem infra videbimus. Qua de re non numquam hanc versus sedem interpunctionem recipere dixisse putandus est, sed recipere rarissime. p. 136 vir doctissimus exempla collegit, quibus post vicesimam moram interpunctionem a Nicanore admissam esse demonstratur.

96. „κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς.“

*) Διονύσιος ὁ Θραξ ἰδίᾳ μὲν τὸ „κοῦροί,“ ἰδίᾳ δὲ τὸ „ἐμοὶ μνηστῆρες“ διαστέλλει. καὶ ἡμῖν δὲ οὕτω δοκεῖ, ἥν' ἦ, ὧ νέοι, ἐμοὶ μνηστῆρες. Δημήτριος δὲ ὁ Ἰξίων μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ἔστιξεν, ἵνα, φησί, τὸ ἀπρεπὲς αὐτῶν ὀνειδίῃται. MQR.

Dionysius ὁ Θραξ citatur a Nicanore etiam ad O 741. ind. 17.

97. „μίμνεν' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὃ κε φᾶρος
ἐκτελέσω, μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται,
Λαέρτη ἥρωι ταφήιον,“

*) τὸ ἐξῆς „μίμνεντε εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω Λαέρτη ἥρωι ταφήιον.“ τὸ δὲ „μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται“ δι' μέσον. M. ind. 41.

115. „εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον νῆας Ἀχαιῶν,
τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς
κέρδεά θ', οἳ' οὐ πῶ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
τάων αἰ' πάρος ἦσαν ἐμπλοκάμιδες Ἀχαιαί,
Τυρῶ τ' Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκῆνη.
τάων οὐ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
ἤδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
τόφρα γὰρ οὐκ βίσιόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὃν τινά οἱ νῦν
ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο.
ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν οὔτε πῃ ἄλλη.“

(*) „εἰ δ' ἔτ' ἀντήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν, ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν.“ οὕτως τὸ ἐξῆς. τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. δυνατόν δὲ καὶ Ὀμηρικῶ ἔθει αὐτὸ ἀπολύσασθαι. εἶωθε γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ εἰ μηδὲν ἀνταποδιδόναι, οἷον „ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας.“ (A 135) HMQ ind. 32 et 41. Eust. 1437, 39.

117. „ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς κέρδεά θ', οἳ' οὐ πῶ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,

119. τῶν αὖ πάρος ἦσαν ἐνπλοκάμιδες Ἀχαιαί, -
Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκῆνη.
τῶν οὐ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείη
ἤδη.“

†) 117. ἀπὸ κοινοῦ (δὲ) τὸ „ἐπίστασθαι.“ MS. Sic Nicanoris verba restituenda sunt: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „περικαλλέα“ καὶ ἐπὶ τὸ „ἐσθλάς.“ κοινὸν γὰρ ἐπὶ τὸ ἐξῆς τὸ „ἐπίστασθαι.“ ind. 43.

†) 119. ἐπανελάβε τὸν λόγον, ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο. „τῶν“ ἐκείνων τῶν γυναικῶν. MS. ind. 42.

132. „κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἷ' κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
δώσει.“

Ad hunc locum habemus haec scholia: κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἢ τούτων ἐξηγήσεις ἡμάρτυται. φασὶ γὰρ, ἔθος ἦν, εἴ τις ἐκὼν ἐξ οἴκου γυναῖκα ἀπέπεμψε, χρήματα ἀποτίνειν τοῖς ταύτης συγγενέσι καὶ τῷ πατρί. φησὶν οὖν, ὅτι κακὸν ἐστὶ καὶ οἷον ἀλυσιτελές, ἐὰν ἐκδιώξω τῶν οἴκων τὴν μητέρα· πολλὰ γὰρ ἀποτίσω τῷ Ἰκαρίῳ. (Ita de matre sua Demosthenes: καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῇ τελευτήσαντος, ἀπολιποῦσα τὸν οἶκον καὶ κομισαμένη τὴν προῖκα, πάλιν ἐκδόντων αὐτὴν τῶν ἀδελφῶν — καὶ τὸ τάλαντον ἐπιδόντων, συνώκησε τῷ ἐμῷ πατρί. Orat. advers. Boeot. II. Ernesti ad hunc locum). Aliam autem huius loci interpretationem addit scholiastes, quam et ipse praefert: „Ἀμεινον δὲ οὕτω διαστέλλειν, „κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν.“ καὶ οὐ περὶ χρημάτων φησὶν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπαγομένων (v. 134) „ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων δώσει.“ εἴτα καθ' ὑπέρβατον, αἷ' κ' αὐτὸς Ἰκαρίῳ ἀποπέμψω τὴν μητέρα· ἐπεὶ εἰ περὶ χρημάτων ἔλεγε, σμικρολόγος ἂν ἐφαίνετο. BMV.

Atque hanc explicationem amplexos veteres testatur Eustathius p. 1438, 29: τὸ δὲ εὐλαβεῖσθαι „πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ,” σμικρολογίας αἰτίαμα φασὶν οἱ παλαιοὶ τῷ Τηλεμάχῳ προσάπτειν. διὸ καὶ θέλουσιν οἱ τοιοῦτοι στίξιν τελείαν ἐν τῷ „πόλλ' ἀποτίνειν.” καὶ νοοῦσιν αὐτὸ οὐκ ἐπὶ χρημάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῆς θεόθεν ποινῆς. κατὰ τὸ σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῆσι κεφαλαῖς καὶ ἐξῆς. ἵνα λέγῃ, ὅτι κακὸν δέ με π' ἄλλ' ἀποτίνειν, ὃ ἐστὶ θεόθεν ποινηλατεῖσθαι, ἐὰν αὐτὸς ἐκὼν τῷ Ἰκαρίῳ ἀποπέμψω ἀέκουσαν τὴν μητέρα. ποῖα δὲ πολλὰ ἀποτίσει; ἐκ τοῦ πατρὸς κακὰ φησι πείσομαι, ὃ ἐστὶν ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως, εἰ τυχὸν ἐπανεέλθοι. οὕτω γάρ τινες, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου νοοῦσι τὸ πατρός.

Praeterea legitur in BEHQ hoc scholion: ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι: εἰ ἐπανεέλθοι ὁ Ὀδυσσεύς. οὐ γὰρ ἀπεγνώκει αὐτὸν παντελῶς. τινὲς δέ, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρὸς. καὶ στίξουσι τῷ Ἰκαρίῳ.

Hodie omnes editores primam sequuntur interpretationem, quae et verior — multo enim simpliciore et faciliore constructione refertur istud Ἰκαρίῳ ad ἀποτίνειν, quam ad sequentem ἀποπέμψω, cumque hoc sensu melius congruit etiam ipsius vocis ἀποτίνειν significatio, v. Ernesti et Nitzsch ad hunc locum — et Aristarchi et Nicanoris esse videtur. Nam sic (ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρὸς) interpretatum esse Aristarchum putaverim collatis Aristonici scholiis ad I 133. B 576. β 206. F. Ar. p. 30. cf. C. Ar. p. 22. (i. e. Aristonici περὶ σημείων Ὀδυσσεύς reliquiae emendatiores. Edidit Otto Carnuth, Lipsiae 1869). Illud autem καὶ στίξουσι τῷ Ἰκαρίῳ corrigendum est in βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „Ἰκαρίῳ” et sic fere supplendum: ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδος ἐστίν. ὁρῶν δ' ἂν ἦν οὕτως, αἱ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω, κακὸν με πόλλ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ. cf. ad α 33. ind. 40.

136. „νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται. ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.”

*) ἀφαιτεῖται μὲν ὑπὸ Ἀριστάρχου, στικτέον δὲ ὁμῶς μετὰ τὸ „ἔσσεται,” ἵνα τὸ „ὥς” κέηται ἀντὶ τοῦ οὕτως. HM.

Aristonici et Nicanoris adnotationes coniunxit scholiasta. cf. C. Ar. ad β 136 et F. N. p. 114. X 348. ind. 52.

143. „ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἷ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι.
νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.“

*) ἐπὶ τὸ „ἔοντας“ στικτέον. ἡ γὰρ ἐξῆς περίοδος καθ' αὐτὴν ἐστίν. „αἶκε Ζεὺς δῶσι, νήποινοί κεν ἔπειτα.“ Q. ind. 33.

148. „τῷ δ' ἕως μὲν ῥ' ἐπέτοnton μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίῳ ἀλλήλοισι τιτανομένῳ πτερύγεσσιν.“

*) τὸ „εἰως“ ἀντὶ τοῦ τέως. διὸ οὐδὲ ὑποστιγμὴν ἀποτελεῖ, ἀλλὰ στιγμὴν τῷ „πτερύγεσσιν.“ HMS. ind. 7. Eust. 1438, 48: οἱ ἕως μὲν ἀντὶ τοῦ τέως καὶ μέχρι τινὸς ἐπέτοnton ...

171. „καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἐταίρων.“

*) συναπτέον ἕως τοῦ „πολύμητις Ὀδυσσεύς.“ δύναται δέ τις καὶ ἐπὶ τὸ „ἐμυθεόμην“ στίζειν, τοῖς ἄνω αὐτὸ ἀποδιδούς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν „ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον,“ ἵνα ὑποστίζωμεν μετὰ τὸ „Ἀργεῖοι“ καὶ „Ὀδυσσεύς,“ ἡ δὲ ἀπόδοσις, „φῆν κακὰ πολλὰ.“ EQSV. ind. 39.

178. „ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν.“

Adnotatio videtur fuisse de „εἰ δ' ἄγε νῦν,“ cuius iam profero vestigia: τὸ εἶα καὶ ἄγε καὶ φέρε ἐπιρρήματα παρακελευσματικά. τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἶα. B. ἐστὶ δὲ κἀνταῦθα τὸ „εἰ δ' ἄγε δὴ“ παρακελευσματικὸν ὅς πολλαχοῦ ἐφάνη. Eust. 1440, 24. — ind. 10.

182. „αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ὦλετο τῆλ', ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ || ὠφέλης.“

*) τὸ „ὥς“ ἀναφορικόν ἐστι, καὶ συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἐπάνω. ἡ ἀντὶ τοῦ εἶθε, καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς αὐτὸ ἀναγνωστέον. QV. ind. 11.

232. „ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἶη καὶ αἴσυλα ῥέζοι
ὥς οὐ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.“

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ῥέζου.“ τὸ γὰρ „ὥς“ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐστίν. Q. T. (Dind. p. 741) ὅτι οὕτως potius dici debuisset censet Lehrsus Aristarch. p. 162. maleque nunc scribi ὥς, recte ὥς ε 11, ubi haec verba repetuntur. Dindorfius utrobique ὥς praetulit cum plena post ῥέζου interpunctione, quam probat schol. ad ε 11 et Friedkaenderus Nic. p. 35 not. 7: Nicanoris enim est schol. Q. Sed idem versus redit ε 11, ubi Palat. hanc eius adnotationem servavit: ἄμεινον ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ἢ ἡ θαυμαστικόν. Nimirum utrobique utraque explicandi ratio ab eo admissa, ab epitomatoribus autem hic una illic altera quasi sola posita esse videtur. ind. 14. 40.

239. „νῦν δ' ἄλλω δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες ἦσαν ἄνεω.“

†) τὸ δὲ „οἷον ἅπαντες“ θαυμαστικῶς εἴρηται, ὥς καὶ πρὸ τούτου τὸ „οἷον ἀναίξας ἄφαρ οἴχεται“ — α 410 — καὶ, „οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.“ — α 32. — Eust. 1443, 17. ind. 15.

260. Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλός, εὖχετ' Ἀθήνη.

*) εἰ κατὰ δοτικὴν γράφεται τὸ „θινί“, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὴν „ἰών“ καὶ τὰ ἐξῆς συνάψομεν. εἰ δὲ διὰ τοῦ α, ὥς Λίδνμος φησι γράφειν Ἀρίσταρχον, μετὰ τὸ „θαλάσσης“ διαστελοῦμεν. βραχὺ δὲ διασταλτέον καὶ μετὰ τὸ „ἁλός.“ HMQRS. ind. 47 et 50.

270. „Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσει οὐδ' ἀνοήμων, εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἦν, οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.“

*) ὁ στίχος (271) καὶ τοῖς ἐπομένοις καὶ τοῖς ἡγουμένοις δύναται συνάπτεσθαι. MS. ind. 19.

278. „ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσει οὐδ' ἀνοήμων, οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προλέλοιπεν, ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.“

*) ἐπὶ τὸ „ἀνοήμων“ ὑποστικτέον, ἐπὶ δὲ τὸ „προλέλοιπεν“ ἢ ὑποστικτέον ἢ στικτέον. Q. ind. 34. 39.

289. „οπλισσόν τ' ἦμα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι.“

*) στικτέον (δε) μετὰ τὸ „ἦμα“, μετὰ δὲ τὸ „ἅπαντα“ βραχὺ διασταλτέον, καὶ μετὰ τὸ „ἀμφιφορεῦσιν.“ MQS. ind. 29.

314. „νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμός,
πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,“

*) τὸ ἐξῆς, „νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, πειρήσω ὥς κ' ὕμμι.“ BS. [τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον]. ind. 41.

321. „ἧ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας Ἀντινόοιο.“

ὅτι σχῆμα ἀμφιβολίας τὸ „ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας Ἀντινόοιο ῥεῖα.“ ἄδηλον γὰρ εἴτε τὴν ἑαυτοῦ ὁ Τηλέμαχος χεῖρα τῆς Ἀντινόου ἐξέσπασεν, εἴτε ἀνάπαλιν. (διατί δὲ ἐξέσπασεν; ἢ διότι γελῶν ὁ Ἀντίνοος ἐδεξιώσατο ἐμφὺς τῇ τοῦ Τηλεμάχου χειρὶ ὡς προείρηται, ἢ καὶ ὡς δεδιὼς μὴ ἐπιβούλως ἅπτηται τῆς χειρός· τὸ δὲ ῥεῖα τὴν τοῦ νεανίου ἐμφαίνει ῥωμαλεώτητα.) Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐκ χειρῶν ἀμφιβολίας γίνεται σχῆμα ἐν τῷ „χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου· ἔνθα οὐ σαφὲς εἴτε τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς τοῦ Πατρόκλου ἐπέθετο στήθεσιν, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν τὰς ἐκείνου τοῖς ἑαυτοῦ. Eust. 1448, 14. Haec certe fluxerunt ex Nicanore — quae uncis signavi aliena sunt — cf. ad Σ 317: ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ ἀνδροφόνους χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιθεῖς τῷ τοῦ ἑταίρου στήθει, ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου ἐπιθεῖς τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. cf. Aristonicum ad h. l. F. N. p. 109. ind. 46.

414. „οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες ἐυσσέλμῳ ἐπὶ νηὶ
κάτθεσαν.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „φέροντες.“ H. ind. 47.

430. „δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο.“

*) βραχὺ διασταλτέον ἢ μετὰ [τὸ] „ὅπλα“, ἢ μετὰ τὸ „νῆα μέλαιναν.“ H. — ind. 47. —

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

34. „οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,“

*) μετὰ τὸ „ἴδον“ ἡ ὑποστιγμὴ παράσημος· οὐδέποτε γὰρ τὸ ἔπος εἰς δύο διαιρεῖται τῇ στιγμῇ, ὃ ἐστὶν εἰς τὸν ιβ' χρόνον. H.M. cf. F. N. p. 129. Lehrs, Fleckeisens Jahrbücher 1860. p. 526 sq. ind. 54.

45. „αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὔξεται, ἣ θέμις ἐστίν,
δοῖς καὶ τούτῳ ἔπειτα.“

*) ὑποστικτέον κατὰ τὸ „ἣ θέμις ἐστίν.“ δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι τὸ „ἣ θέμις ἐστίν,“ ὑποστιζόντων ἐπὶ τοῦ „εὔξεται.“ H.M. — ind. 35.

103. „ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἰζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι νῆες Ἀχαιῶν,
ἡμὲν ὅσα ξὺν νησὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἡδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστὶ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος

108. μαρνάμεθ'. ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
ἔνθα μὲν Αἴας κείται ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχύς ἡδὲ μαχητής.

113. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά. τίς κεν ἐκεῖνα
πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

115. οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἑξάετες παραμίωνων
ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί.
πρὶν κεν ἀνηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.“

Videtur fuisse adnotatio de ἐπεὶ superfluo, cum apodosis post hanc coniunctionem elliptice sit omissa cf. N. ad Ω 42. δ 204. ζ 187. F. N. p. 61. ind. 31. In nostris scholiis haec frustula leguntur: 103. οὐκ ἀποδίδωσι τὸ „ἐπεὶ.“ (corr. ut ζ 187 οὐδὲν ἀποδίδωσι τῷ „ἐπεὶ“) ὃ ποιητής. καὶ ἐπὶ τοῦ Μενελάου „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες“ — δ 204 — Ὅμηρον δὲ ἐστὶ τὸ ἔθος. H.M.

Non recte ἐπὶ τοῦ Μενελάου dictum est. Nam verba allata δ 204 non de Menelao dicuntur, sed ipsius sunt Menelai ad Pisistratum verba: ut dicendum potius fuerit καὶ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου. Dindorf. — τὸ „ἐπεὶ“ ἐνταῦθα βεβαιωτικὸν καὶ ἀργόν. οὐ γὰρ ἀποδίδεται Ὀμηρεῖ ἔδει. B. Eust. 1458, 60. Alii apodosin incipere statuerunt a versu 113, alii a versu 115. v. schol. in EMQ et HMQ.

126. „ἐνθ' ἦτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.“

†) τὸ ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ ἀνταποδοτικοῦ τοῦ τέως. MPQ. Eust. 1460, 21: ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ „ἕως“ ἀντὶ τοῦ τέως, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. φησὶ γάρ, ἐνθ' ἦτοι εἰως μὲν ἐγὼ καὶ Ὀδυσσεὺς ταῦτα ἐποιοῦμεν. ind. 7.

137. „τὼ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες νῆες Ἀχαιῶν —
μῦθον μυθεῖσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.“

†) οὗτος ὁ στίχος (139) διὰ μέσου. B. οὕτω τὸ ἐξῆς: τὼ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς μῦθον μυθεῖσθην τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἥλιον καταδύντα. οἱ γὰρ ἦλθον οἴνῳ βεβαρηκότες. Ἄλλως. τὼ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς ἥλιον καταδύντα μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον (οἱ γὰρ ἦλθον οἴνῳ βεβαρηκότες) μῦθον μυθεῖσθην. Q.

cf. F. N. p. 78. Frustula sunt Nicanoreae adnotationis, sic fere restituendae: οὗτος ὁ στίχος διὰ μέσου. διόπερ διαστελλόμεν ἐπὶ τὸ „καταδύντα,“ στίζομεν δὲ ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ „Ἀχαιῶν.“ ind. 41.

230. „Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.“

Ex Eust. adnotatione 1465, 3: ἐνταῦθα μέντοι θεραπεύει τὴν λήγουσαν τῆς κλητικῆς τοῦ Τηλεμάχου οὐ μόνον ἡ στιγμή καὶ τὸ ἐπαγόμενον π, ἀλλὰ καὶ ἡ περισπωμένη τοῦ „ποῖόν σε ἔπος φύγεν,“ ὥς ἡ δύναμις ἔχει τῆς κοινῆς συλλαβῆς. καθ' ἣν δύναμιν καὶ ἡ στιγμή χαρίζεται τι χρόνου τῷ πρὸ αὐτῆς βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ λέξεων ἄφωνα, ὥς πεφυκότες διπλοῦσθαι — facile colligeris Nicanoris scholium fuisse: μετὰ τὸ „Τηλέμαχε“ δεῖ στίζειν, ἐπεὶ αἱ προσαγορευτικαὶ

τῶν περιόδων αὐτοτελεῖς εἰσιν. καὶ ἵνα διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ χρόνου τὸ μέτρον σώζεται. cf. ind. 16 et 53 et Nitzsch, erklärende Anmerkungen zu Homers Odyssee p. 174.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

78. „τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηρὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι.“

*) μετὰ τὴν προσφώνησιν (corr. προσαγόρευσιν) στικτέον. μετὰ τὸ „Ζηρὶ“ βραχὺ διασταλτέον. οὕτω γὰρ τὰ ἐξῆς σαφέστερα. Q. ind. 16. 45.

97. „ἄν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι οὐ τότε ὄλοντο.“

†) τὸ ἐξῆς, ὄφελον ἐγὼ ναίειν καὶ οἱ ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι. τὸ „ὄφελον“ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνων διήλλαξε καὶ περὶ πρόσωπον καὶ ἀριθμόν. H M.

In hoc adnotationis frustulo is qui transcripsit Nicanoris dictionem corrumpit, qui sic fere adnotavit: διαστολὴ βραχεῖα ἐπὶ τὸ „ναίειν.“ κοινὸν γὰρ τὸ „ὄφελον“, ἢ τὸ ἐξῆς „ὄφελον ἐγὼ ναίειν καὶ οἱ ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι.“ ind. 43.

102. „ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι.“

*) μετὰ τὸ „γόῳ“ βραχὺ διασταλτέον. H M. ind. 45.

„ἔμοι δ' ἄχος αἰὲν ἄλκιστον“

109. κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται.“

*) μετὰ τὸ „κείνου“ βραχὺ διασταλτέον. H M. ind. 40.

131. „χρυσέην τ' ἡλακάνην τάλαιρόν θ' ὑπόκνκλον ὅπασσεν ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.“

†) ἀφ' ἑτέρας δὲ ἀρχῆς τὸ ἔπος ἀναγνωστέον. M Q. A Nicanore profectum videtur scholion et sic fere restituendum: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἡλακάνην.“ κοινὸν γὰρ τὸ „ὅπασσεν.“ τὸ δὲ „χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο“ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. διὸ καὶ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ „ἀργύρεον.“ cf. F. N. p. 21 et 82. ind. 43.

141. „οὐ γάρ πώ τινά φημι ἰοικότα ὥδε ἰδέσθαι
οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν —
ὡς ὁδ' Ὀδυσῆος μεγαλήτορος νῦν ἴοικεν.“

*) τοῦτον (143) ἡ συνήθεια τοῖς ἄνω συνάπτει. δύναται δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκεισθαι, θαυμαστικοῦ ὄντος τοῦ λόγου. H M Q. ind. 15.

149. „κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες
ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.“

*) καθ' ἓν (δὲ) διασταλτέον „πόδες,“ „χεῖρες,“ „βολαί.“
M. ind. 45.

204. „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες.“

†) περιττείνει ὁ „ἐπεί,“ ὡς καὶ ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἰζύνος“ (γ 103). τὸ ἐξῆς ἐστὶν „ἐπεὶ τόσα εἶπες, ἡμεῖς δὲ κλανθμὸν μὲν“ (212), περιττεύοντος τοῦ συνδέσμου. Q. — ind. 31.

Cf. γ 103 et F. N. p. 61: A Nicanore etiam profectum videtur ab τὸ ἐξῆς — τοῦ συνδέσμου. Eust. 1491, 49, ex eodem fonte hauriens habet: ὅτι καθάπερ ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἰζύνος,“ μακροαπόδοτος ἢ σύνταξις καὶ ὑποδύσκολος, οὕτω καὶ νῦν ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες“ καὶ ἐξῆς. μετὰ ὁκτῶ γὰρ στίχους ἀποδέδοται τὸ ἀκόλουθον τῆς συντάξεως ἐν τῷ „ἡμεῖς δὲ κλανθμὸν μὲν ἐάσομεν.“ νοουμένου τοῦ δὲ συνδέσμου ἀντὶ τοῦ δῆ. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν ἐν πολλοῖς εὐρίσκεται καὶ μάλιστα παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος δυσαπόδοτος κατὰ σύνταξιν, ὅτε καθὰ καὶ ἄλλαι λέξεις, οὕτω καὶ αὐτὸ κεῖσθαι δοκεῖ ἐκ περισσοῦ.

222. „ὅς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν χρητῆρι μιγείη,“

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „μιγείη.“ H. ind. 38.

240. „πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μνθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσσοι Ὀδυσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι.
ἀλλ' οἶον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ.“

*) Παρμενίσκος ἐψίλου τὸ „οἶον,“ ἵν' ἦ, τοῦτο μόνον ἐρῶ. ἄμεινον δὲ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκειν. H P Q. — ind. 15. —

Parmeniscus citatur a Nicanore etiam ad E 638. Σ 515; Lentzius hoc scholium Herodiano attribuit, quem v. ad E 638 et hunc locum.

244. „αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσας,
σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκῇ ἐοικώς
ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδν πόλιν εὐρυάγριαν.“

†) τὸ δὲ „δαμάσας“ καὶ „ἀμφιβαλὼν“ καὶ „ἐοικώς“ συχναὶ ἀσύνδετοι μετοχαὶ οὐκ ἀσυνήθεις τῷ ποιητῇ. Eust. 1494, 47.

Talia singula sententiarum membra ἀσυνδέτως prolata inter se discernenda esse sexcenties Nicanor cum praescribat — cf. F. N. p. 98. — colligeris hoc etiam loco scholium fuisse: βραχὺ διασταλτέον τὸ „δαμάσας“, „ἀμφιβαλὼν“, „ἐοικώς.“ μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει ἕκαστον συμβεβηκὸς ἰδίᾳ λεγόμενον. ind. 50.

247. „ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν,“

†) ἀπὸ κοινοῦ τὸ „αὐτόν,“ ἔν' ἣ, κατακρύπτων νῦν ἑαυτὸν ἤισκεν αὐτὸν ἄλλω φωτὶ καὶ οὐκ Ὀδυσσεῖ. HMQ. fluxit fortasse ex Nicanore. cf. F. N. p. 82. ind. 43.

269. „ἀλλ' οὐ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
οἶον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.“

*) θαυμαστικὸς ὁ λόγος, εἰ χωρίζοιτο, ὁμοιωτικὸς δέ, εἰ τοῖς ἄνω συνάπτετο· ὃ καὶ ἄμεινον. HQ. εἰ τοῖς ἄνω corr. Friedlaenderus N. p. 36, εἴ τις ἄνω HQ. ind. 15.

„τρεῖς δὲ περίσσειξας κοῖλον λόχον ἀμφοφώσα,
ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,

279. πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.“

*) τοῦτο — „πάντων Ἀργείων“ — ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι, μᾶλλον δὲ τοῖς ἄνω, ἵνα μὴ ἀλογώτερον γένηται τὸ ζήτημα. οὐ δυνατόν γὰρ ταῖς ἀπάντων γυναιξὶν ὁμοφωνῆσαι, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἀριστέων, αἷς καὶ ἐν ἔθρῳ ἐτίγγανεν. BHMQ.

Friedlaenderus N. p. 91 προσδίδοσθαι correxit pro προσδίδοσθαι. ind. 19 et 46. Eust. 1496, 41: ἐν δὲ τῷ „πάντων Ἀργείων“ ἢ ἔοικε παρέλκειν τὸ „πάντων“ διὰ τὸ καὶ ἀπίθανον καὶ ἀδύνατον εἶναι τὸ λεγόμενον. ἢ καὶ ἄλλως πάντας Ἀργείους κἀνταῦθα λέγει, οὐς καὶ ἀνωτέρω εἶπεν ἐν τῷ „ἐνήμεθα πάντες

ἄριστοι“ καὶ κατωτέρω δὲ ἐν τῷ „ἐνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν.“ ἔχει δέ τι καὶ ἀμφίβολον ὁ τόπος οὗτος. οὐ γὰρ μόνον δύνатаι νοεῖσθαι φωνὴ ὁμοία ταῖς ἀλόχοις πάντων Ἀργείων, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ὅτι ὠνόμαζες ἀρίστους πάντων Ἀργείων.

297.

„Ἐλένη δμῶῃσι κέλευσεν
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας.“

*) καθ' ἕκαστον βραχὺ διασταλτέον, „θέμεναι,“ „βαλέειν,“ „τάπητας.“ H. ind. 44.

342. „τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐνκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ —

345. τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.“

†) ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο, ἐπανέλαβε τὸ „τοῖος ἐὼν.“ H. cf. β 119. ind. 42.

347. „ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲξ εἵποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω.“

*) τὸ ἐξῆς,¹ ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι εἵποιμι ἔγωγε, οὐκ ἄλλα παρακλιδόν. τὸ „παρακλιδόν“ ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν, διὰ τὸ ὑπέρβατον. EHPQ. ind. 20.

363. „καὶ νύ κεν ἦια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ μ' ἐσάωσεν,
Πρωτέος ἱφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,“

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ὀλοφύρατο,“ εἰ μὴ ἄρα στικτέον καὶ ἄφ' ἐτέρας ἀρχῆς τὰ ἐξῆς. EQ. ind. 27. 44.

373. „ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι,“

†) θαυμαστικὸς ὁ λόγος, ἐὰν καθ' αὐτὸ τὸ ἡμιστίχιον προάγωμεν.² E.

Haec verba Nicanoris non sunt, sed qui ea scripsit Nicanoris sententiam ad K 116 etc. propositam ante oculos habuit, cf. FN. p. 16. ind. 15. Sic fere Nicanor scripsit: καθ' ἑαυτὸ ἀναγνωστέον τὸ „ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι“ ἐν θαυ-

1) τὸ ἐξῆς addidit Dindorfius ex H. — 2) προάγωμεν Friedlaenderus N. p. 36. προσάγωμεν E.

μασμῷ, ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον, „νήπιός εἰς ἡὲ ἐκὼν μεθίεις ὥς ἐρύκεαι.“

384. „πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτής.“

†) ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται. κατὰ Ἀττικούς, ἐπιφοιτᾷ. ἐξέτεινε δὲ τὸ ο μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. BE. καὶ ἐν Ἰλιάδι (A 231) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τῇ λέξει χρῆται „πεζὸς ἐὼν ἐπιπωλεῖται.“ καὶ τὸ „δεῦρο“ δὲ εἰς τοῦτον τὸν τόπον. EQ. Fluxerunt haec ex Nicanore: cf. F. N. ad A 153: „οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἦλυθον αἰχμητάων || δεῦρο μαχησόμενος“: βέλτιον ἐπὶ τὸ „δεῦρο“ διαστελλεῖν, ἢ ἢ „ἦλυθον δεῦρο,“ ἢ τῷ „μαχησόμενος“ συνάπτειν αὐτό, ἐπεὶ σόλοικόν ἐστι, τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦντος τοῦ ἐπιρρήματος. δύναται δ' ἴσως τις λέγειν ὥς καὶ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ „πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος“ — δ 384 — σημαίνει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. βέλτιον δὲ ἐστὶ τὸ πρότερον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν μᾶλλον δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ παραγίνεται πολλάκις ἐνθάδε. De σημαίνει ἀντὶ v. Lehrs. Herodian. 451 not.

416. „αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλῆξαι.“

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἔχειν,“ πρὸς τὸ σαφέστερον H Q. ind. 45.

428. „αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἦλυθεν ἀμβροσίη νύξ.“

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „θάλασσαν,“ καὶ „ὀπλισάμεσθαι,“ καὶ „ἀμβροσίη νύξ.“ Q. ind. 39.

465. „οἶσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι.“

*) τὸ ἐξῆς „οἶσθα ὥς δὴ δηθὰ ἐν νήσῳ ἐρύκομαι,“ τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον. P Q T. ind. 41.

473. „ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν.“

*) βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ „καλὰ“ διὰ τὸ σαφέστερον P. ind. 45. 47.

„ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 487. ἢ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἢ τίς ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς
 ἢ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.“

*) ταῦτα (v. 487) ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον, ἐν ᾧ πρό-
 τερος σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἄρα διαπορητικοῦ κέηται. ἢ συναπτέον,
 ἵνα ὁ „ἢ“ σύνδεσμος ἀντὶ συναπτικοῦ κέηται τοῦ εἰ. Q. ἵνα
 ἢ ὁ Q. correxit Friedlaenderus N. p. 32. ind. 12.

534. „τὸν δ' οὐκ εἰδότεν ὄλεθρόν ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν.“

*) στικτέον εἰς τὸ „ἀνήγαγε“ P. — ind. 29.

„καὶ κατέπεφνεν

535. „δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.“

*) βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ „δειπνήσας.“ P. — ind. 40.

555. „υἱὸς Λαέρτew Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων.“

*) ἀπὸ κοινοῦ τὸ „κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.“ — v. 553.
 — PQ. [διόπερ] στικτέον [αἰτήματι] εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου P.
 ind. 26.

„ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν.

606. αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβότοιο.“

†) ἀπὸ ἀλλῆς (δὲ) ἀρχῆς τοῦτο, ἐν ᾧ καίτοι αἰγίβοτος
 οὔσα, τῆς ἵπποτρόφου ἐμοὶ μᾶλλον ἐπέραστος. BEHPQ.

Hoc adnotamentum ex Nicanore fluxisse evincunt exempla
 a Friedlaendero p. 25 sq. collata. ind. 1. Eust. 1511, 16: τὸ δὲ
 „αἰγίβοτος“ ἀσυνδέτως ἔφη. ὥς οἰονεῖ λέγων ὅτι αἰγίβοτος
 γὰρ ἐστίν.

611. „αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω. δύναμαι γάρ.“

*) τὸ „οἷ' ἀγορεύεις“ καθ' ἑαυτὸ προοιστέον. μᾶλλον γὰρ
 οὕτως ἐμφαίνει ὅποια ἀγορεύεις. P. iisdem fere verbis ad Σ 262.
 usus est N. — ind. 15.

627. „ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.“

†) Ἀρίσταρχος διαστέλλει μετὰ τὸ „ὅθι περ πάρος,“ ἐν ᾧ
 τὸ ἑξῆς, μνηστήρες δὲ ὕβριν ἔχοντες. P. Dindorfus addidit περ

πάρος. Non post ὅθι, sed post ὅθι περ πάρος distinguere debuit Aristarchus, si ἔχοντες legit. ἔχοντες La Roche in textum recepit cum codd. DL, cet. ἔχεσκον. ind. 47.

642. „νημερτές μοι ἔνισπε, πότε ᾤχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
κοῦροι ἔποντ'; Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἧ ἑοὶ αὐτοῦ
θῆτες τε δμῶές τε;“

*) στικτέον μετὰ τὸ „ἔποντο,“ τὰ δὲ ἐξῆς ἐν πεύσει ἀναγνωστέον. P. cf. ad K 61. — ind. 21.

„αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
650. ὅππότε ἄνθρωποι τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ.
αἰτίζη; χαλεπὸν κεν ἀνήρασθαι δόσιν εἴη.“

†) τὸ (δὲ) „ὅππότε ἄνθρωποι“ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. P. Collato adnotamento ad A 351, qui locus huic simillimus est, intelligitur Nicanorem hoc fere modo de his versibus disputavisse: ἀμφίβολος ἡ ἀνάγνωσις. ἦτοι γὰρ εἰς τὸ „ἄλλος“ διαστολή, στιγμή δὲ τελεία εἰς τὸ „αἰτίζη.“ ἢ εἰς τὸ „ἄλλος“ τελεία στιγμή, ἢ τὸ „ὅππότε ἄνθρωποι“ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς, ὑποστιγμὴ δὲ εἰς τὸ „αἰτίζη.“ ὃ καὶ βέλτιον, ἵνα λέγῃ τότε χαλεπὸν εἶναι ἀνήρασθαι δόσιν, ὅππότε ἄνθρωποι τοιοῦτος αἰτίζη. Quo ex adnotamento scholiastes quasi summas tantummodo attingens excerpserit illud: τὸ „ὅππότε ἄνθρωποι“ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. ind. 30. 40.

655. „ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον.“

*) μετὰ τὸ „θαυμάζω“ στικτέον πρὸς τὴν ἔμφασιν. P. [ἢ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ τὸ „ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον.“ ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.] — ind. 23.

665. „ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὐτως,“

*) ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς προενεκτέον μετὰ ἥθους καὶ ἐρωτήσεως· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει τὴν ἀγανάκτησιν. τὸ ἐξῆς οὕτως, ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι οἴχεται. τὸ δὲ „ἀέκητι“ ἐπὶ τῆς προαιρέσεως αὐτῶν κεῖται. P Q. προενεκτέον Buttmanus pro προσενεκτέον. ind. 15.

684. „μὴ μνηστεύσαντες, μὴδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
ὑστάτα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.“

†) τινὲς δ' ἐνταῦθα δυὸ τελείας ἐννοίας ἐνόησαν· μίαν μὲν ἐλλειπτικὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ, ἵνα λέγῃ „μὴ μνηστεύσαντες

εἶεν“ καὶ ἐξῆς. ἑτέραν δὲ τὸ „ὑστατα δειπνήσειαν.“ καὶ ἔστι φασὶν ἢ τοῦ πρώτου στίχου-ἐλλειψις, συγκεχυμένης καὶ ἀγνωώσης ψυχῆς. Eust. 1514, 1. Inter hos quin Nicanor fuerit et sic distinxerit non dubito. Et hoc fere modo scripsisse putandus est: στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου. λείπει γὰρ τὸ εἶεν ῥῆμα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἐξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ind. 1°.

690. „οὔτε·τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπὶ'ν
ἐν δῆμῳ· ἢ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων.“

*) βέλτιον τὸ „ἐν δῆμῳ“ τοῖς ἄνω προσδίδοσθαι. B E P Q.
ind. 19.

712. „οὐκ οἶδ' ἢ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον.“

*) „ἢ τίς μιν“ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. (alii εἰ τίς μιν) καὶ γίνεται ἢ στιγμὴ ἀμφίβολος. εἰ μὲν γὰρ διαζευκτικὸς εἶη, στικτέον πρὸ αὐτοῦ καὶ βαρυντέον τὸν ἐπόμενον, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ κέοιτο τοῦ εἰ, βραχὺ διασταλτέον πρὸ αὐτοῦ. H P Q.
ind. 12.

724. „ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν.
ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „θυμολέοντα“, καὶ „Δαναοῖσι“, καὶ „ἐσθλόν.“ P.

Quamquam v. 726 obelo notavit Aristarchus — cf. C. Ar. ad δ 726 — tamen Nicanor distinxit ut β 137. ind. 50. 52.

750. „ἀλλ' ὕδρηραμένη, καθαρά χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
εἰς ὑπερῶ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
εὐχε' Ἀθηναίῃ κόρη Διὸς αἰγιόχοιο.“

*) βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ „ὕδρηραμένη“, „ἐλοῦσα“, „γυναιξί“ πρὸς τὸ σαφέστερον. P. — ind. 45. 50. Eust. 1516, 50: ὅρα δὲ τὰς ἀσυνδέτους κἀνταῦθα μετοχὰς καὶ τὰ γοργὰ κομματικά, τὸ „ὕδρηραμένη, καθαρά εἴματα ἐλοῦσα, εἰς ὑπερῶ' ἀναβᾶσα.“

„κλυθί' μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυνώνη.

763. εἰ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί' ἔκην,
τῶν νῦν μοι μῆσαι.“

*) τὸ δίστιχον — 763. 764 — τοῖς ἐξῆς συνάπτειν βέλτιον. P. — ind. 21.

„δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
775. πάντας ὁμῶς, μὴ ποῦ τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.“

*) τὸ „πάντας“ τοῖς ἄνω συναπτέον. ἐμφαίνει δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς συναπτόμενον. P. — ind. 19.

832. εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον οἰζυρὸν κατάλεξον.“

†) καὶ ὅτι τὸ „εἰδ' ἄγε“ φανερώς ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ „εἰᾶ δὴ ἄγε“ κατὰ θέσιν παράλληλον ταυτοδύναμον. τὸ γὰρ εἰπεῖν εἰδ' ἄγε ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ βούλει ἄγε, ἀδιανόητόν ἐστι. Eust. 1519, 30. — Fluxit ex Nicanore cf. ind. 10.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

11. „ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέξοι,
ὥς οὗ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θεῖοιο.“

*) ἄμεινον ἂφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ἢ ἡ θαυμαστικόν. P. ind. 14 et 15.

„Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὔτε τά τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἐσσι·
30. νύμφη ἐνπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν.“

*) ἂφ' ἐτέρας ἀρχῆς [τοῦτο] ἀναγνωστέον. ἀπαρέμφατον γάρ ἐστιν ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ εἰπέ. P. Idem fere scholion legitur ad Φ 295. cf. ind. 4.

50. „Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντιν.“

*) εἰς (δὲ) τὸ „ἐξ αἰθέρος“ βραχὺ διασταλτέον. H P. ind. 47.

53. vid. not. 1.

not. 1. 53. „ἰχθῦς ἀγρώσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἔλμῃ.“

ἡ ἀμφιβολία τῆς διαστολῆς οὐδὲ τοὺς ἐξηγησαμένους ἔλαθεν. ἦτοι γὰρ ἀγρώσων πυκινὰ, τουτέστι πυκινῶς, ἢ „πυκινὰ πτερὰ.“ κ. τ. λ. (correx. Dind.) HPQ. „Dubitarunt utrum πυκινὰ pro adverbio πυκινῶς acceptum cum verbo ἀγρώσων coniungendum esset, an πυκινὰ πτερὰ dixisset poeta: quem vix opus moneri non tam absurde locuturum fuisse

56. „ἐνθ' ἐκ πόντου βάς ἰοειδέος ἥπειρόνδε· // ἦεν.“

*) τὸ „ἥπειρον“ ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν. ἐκβάς ἐπὶ τὴν ἥπειρον ἐκ τῆς θαλάσσης. P Q. ind. 18.

82. „ἀλλ' ὃ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἐνθα πάρος περ,
δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.“

†) τὸ „ἐνθα πάρος περ“ μεταξὺ ἀναπεφώνηται. ind. 41.

„τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
101. ἄσπετον;“

*) τοῦτο (ἄσπετον) δύναται κομματικῶς ἀναπεφωνῆσθαι κατ' εὐθεΐαν, ὡς ἐκεῖ „νήπιος, οὐδὲ τὰ ἦδη.“¹ — B 38. — εἰ δὲ συνάπτοιτο τοῖς ἄνω, αἰτιατική ἐστιν. P Q. ind. 24.

104. vid. not. 2.

118. „σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων.“

†) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „θεοί.“ ἐμφαντικώτερον γὰρ οὕτως. ἀμφίβολον δὲ τὸ „ζηλήμονες,“ πότερον ὀρθῆς ἐστιν ἢ κλητικῆς. ἴσως δ' ἂν τις καὶ μετὰ τὸ „ἐστέ“ βραχὺ διαστέλλοι, συνάπτων οὕτως, θεοὶ ζηλήμονες, ὡς οὐ δεῖ θεοὺς ὄντας ζηλο-
τυπεῖν. H P Q.

Fortasse etiam quae post ἐμφαντικώτερον γὰρ οὕτως sequuntur ex Nicanore hausta sunt, atque κλητικῆς, quod vocabulum Nicanor nunquam habet — cf. FN. p. 38 — in προσαγορευ-
τικῆς mutandum est. ind. 17.

„οἳ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν ἐννάζεσθαι

120. ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.“

*) τὸ „ἀμφαδίην“ ἑκατέρους δύναται προσδίδοσθαι. P. προσ-
δίδοσθαι correxit Dindorfius pro προδίδοσθαι. ind. 19.

ut adverbio πυκινῶς adjectivum praeferret πυκινά ita collocatum, ut nemo non cum περὰ sit coniuncturus, quum praesertim πυκινός vel πυκνός frequens sit alarum epitheton.“ Dindorfius. Videtur scholium fuisse Nicanoris: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἀγρώσων,“ πρὸς τὸ σαφέστερον. cf. FN. p. 88. Eust. ad h. l. ind. 46.

1) ἐκεῖ — ἦδη Buttmanus pro ἐκενῆιος οὐδὲ τὰ εἶδη.

not. 2. „ἀλλὰ μάλ' οὐ πως ἐστι Λιδὸς νόον αἰγιόχοιο

104. οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλιῶσαι.“

ἢ ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἀλιῶσαι“ λείποντος τοῦ ἔρω. ἢ στικτέον, ἔν' ἢ ἀπόδοσις τῶν ἀνωτέρων. P. Ex Nicanore fluxisse videtur.

„In P. ad v. 121 legitur hoc scholion: ἐὰν μετὰ τὸ . . . βραχὺ διαστείλωμεν, μᾶλλον τὴν τάξιν τοῦ λόγου σώσομεν. P. Hoc scholion in quo post articulum τὸ deest verbum designatum, in codice Pal. positum erat inter haec ipsa duo scholia ubi hic posui. Unde conicias, spectare illud ad verba ὥς μὲν. Possis autem referre etiam ad ἀμφαδίην. Nam margo ita refertus est ut ex ordine et loco nulla certa coniectura sit.“ Buttmannus. Hoc mihi praeoptandum videtur esse, ut duo scholia in unum coniungantur et βραχεῖα διαστολή ponatur post ἀμφαδίην. Nam Nicanor, ubi non una cum versu desinit sententia, sed in sequentem aut una vox aut nonnullae porriguntur, hac prioribus continuandas esse plerumque constituit, cf. F. N. 43, ita ut ipsius Nicanoris verba sic fere restituenda sint: τὸ „ἀμφαδίην“ ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω συνάπτειν καὶ βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἀμφαδίην“, ἢ ἢ τὸ ἐξῆς „παρ’ ἀνδράσιν ἐννάζεσθαι ἀμφαδίην“, quod epitomator depravavit in: ἐὰν μετὰ τὸ „ἀμφαδίην“ βραχὺ διαστείλωμεν, μᾶλλον τὴν τάξιν τοῦ λόγου σώσομεν.

139. „ἐρρέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον.“

*) τὸ ἐξῆς „ἐρρέτω πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον.“ τὰ δὲ ἄλλα ὥς διὰ μέσου διορθωτέον. P. ind. 41.

143. „αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ’ ἐπικεύσω, ὥς κε μάλ’ ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαῖαν ἔκηται.“

*) τὸ ἐξῆς „ὑποθήσομαι ὥς κε μάλ’ ἀσκηθῆς.“ τὸ δὲ „οὐδ’ ἐπικεύσω“ διὰ μέσου. δύναται καὶ ἀφ’ ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκεσθαι „οὐδ’ ἐπικεύσω ὥς κε μάλ’ ἀσκηθῆς“, οὐκ ἀποκρύψομαι πῶς ἂν σωθείη. P Q T. ind. 41.

„ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ’ αὐτῆς

164. ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ’ ἡεροειδέα πόντον.“

*) βέλτιον τὸ „ὑψοῦ“ τοῖς ἄνω συνάπτειν. ἐπεὶ γὰρ περὶ τοῦ πλάτους εἶπεν, εὐρεῖαν σχεδίην, ἀναγκαῖον καὶ περὶ τοῦ βάθους εἰπεῖν. P Q. ind. 19. Eust. 1528, 62: τὸ δὲ „ὑψοῦ“ ἢ τοῖς ὀπισθε συντακτέον, ἵνα ἢ „πῆξαι ἐπ’ αὐτῆς ἴκρια ὑψοῦ.“ ἢ τοῖς μετ’ αὐτό, ἵνα λέγῃ „ὥς σε φέρησιν ὑψοῦ, τουτέστιν „ἐπ’ ἡεροειδέα πόντον.“ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ „ὑψου ἐν νοτίῳ.“

„ἡ δὲ ἄλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
183. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.“

*) ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν βέλτιον, ἵνα θαυμασμὸν μάλλον παραστήσωμεν P. — ind. 15. — Ad hunc versum manifesto referendum hoc scholion, quod in cod. statim subiunctum est scholio ad 179. Buttmannus.

208. „ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
ἀθάνατός τ' εἴης, ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι.“

*) τὸ „σὺν ἐμοὶ“ τοῖς ἐξῆς συναπτέον, ἐπὶ δὲ τὸ „φυλάσσοις“ βραχὺ διασταλτέον. P. ind. 21. 45.

„δῶκέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
236. στελλεῖδ' ἐρικαλλὲς ἐλάινον, εὖ ἐναρηγρός.“

†) λείπει (δὲ) τὸ ἦν. ἡ ἀπὸ κοινοῦ τὸ „ἔδωκεν.“ P Q. ἦν Buttmannus pro ἦ.

Est Nicanoris, cuius adnotamentum sic fere ex hoc frustulo restituendum arbitror: λείπει τὸ ἦν αὐτοτελὲς ῥῆμα, διὸ καὶ στικτέον ἐπὶ τὸ „ἀκαχμένον.“ εἰ δέ τις κοινὸν λαμβάνοι τὸ „ἔδωκεν“, συναπτέον τοῖς ἐπάνω. cf. ad B 445. ind. 1^b.

313. „ὥς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κύμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίῃν ἐλέλιξεν.“

*) ἑκατέροις μὲν δύναται προσδίδασθαι [τὸ „κατ' ἄκρης“] P Q. [βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω συνάπτειν.] ind. 18. 54.

337. vid. not. 3.

„ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
409. Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
ἐκβασίς οὗ πῃ φαίνεθ' ἄλως πολιοῖο θύραζε.“

not. 3. 337. „αἰθυλίη δ' ἐικυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης.“

τινὲς εἰς τὸ „εἰκυῖα“ στίλβουσιν, ἵν' ἡ, πετομένη ἀνῆλθεν ἐκ τῆς λίμνης. P T.

Eust. 1543, 53: τὸ δὲ „ποτῇ“ ἡ κατὰ δοτικὴν, ἵνα λέγῃ, ὅτι πετομένη αἰθυλίη ἐοικυῖα. ἡ κατὰ εἰθεῖαν πτώσιν, ἵνα ἡ „ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης“, ἡγουν πετασθεῖσα ἐκ θαλάσσης ἀνέδω. γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ νῦ, ποτήν. δὲ δηλοῖ τὴν πτῆσιν, ὥς ἂν λέγῃ, ὅτι ἐοικυῖα αἰθυλίη κατὰ τὴν πτῆσιν, ἡγουν κατὰ τὴν ὁρμήν.

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „Ζεὺς,“ καὶ „ἐπέρασα.“¹ ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις εἰς τὸ „ἐκβασίς οὐ πη φαίνεται.“ H. ind. 39.

415. „μή πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλη λίθῳκι ποτὶ πέτρῃ
κῦμα μέγ' ἀρπάξαν.“

*) ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον. μάλα γὰρ τὴν εὐλάβειαν κομματικῶς λεγόμενον παρίστησι. P. ind. 8. 25.

439. „ῥῆχε παρέξ, ἐς γαῖαν ὁρώμενος.“

*) ὀξύτονον τὸ παρέξ, μεθ' ὃ βραχὺ διασταλτέον. δηλοῖ τὸ παρενήχετο. P. Coniunxit scholiasta Herodianum et Nicanorem. cf. Lentz, Herodian. ind. 45.

„ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσάτο χῶρος ἄριστος,
λεῖος πετρῶν, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.

444. ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξάτο ὄν κατὰ θυμόν.“

†) ἡ ἀνταπόδοσις εἰς τὸ „ἔγνω δὲ προρέοντα,“ ἵνα περιτεύῃ ὁ σύνδεσμος. P. ind. 36.

„δοιούς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,

477. ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.“

*) στικτέον μετὰ τὸ „πεφυῶτας,“ ἵνα ἐν τοῖς ἐξῆς λείπῃ τὸ ἦν ῥῆμα, ὁ μὲν φυλῆς ἦν, ὁ δὲ ἐλαίης. P Q. cf. Eust. p. 1547: ὄρα δὲ καινὸν σχῆμα ἐν τῷ „δύο ὑπήλυθε θάμνους. ὁ μὲν φυλῆς. ὁ δ' ἐλαίης.“ ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν τὸν μὲν φυλῆς. τὸν δ' ἐλαίης. ὁ δὲ στιξας τελείαν ἐν τῷ „ἐξομόθεν πεφυῶτας.“ εἶτα ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἐπάγει κατὰ ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τὸ „ὁ μὲν. ὁ δέ.“ ἵνα λέγῃ ὡς ὁ μὲν ἦν φυλῆς, ὁ δὲ ἦν ἐλαίης. ind. 1^b.

478. „τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διὰ μένος ὑγρὸν ἀέντων,“

*) ἀμφίβολον· ὑγρὸν μένος, ἢ ὑγρὸν ἀέντων, ἀντὶ τοῦ ὑγρῶς ρεόντων. τῆς ἀμφιβόλου διαστολῇ ἡμᾶς ἀπαλλάττει. P Q.

1) γρ. ἐπέρασα (ἐπέρασσα P). „Est hand dubie glossema, quod ipsum in textu habet M. ἐπέρασσα scriptum, sed superscripto ἐτέλεσσα.“ Din-dorfius. La Roche ἐπέρασσα in textum recepit.

Majus defectus signum hic posuit, nimirum pro διαστολή ipse habens διαστολής. Nunc ad τῆς ἀμφιβόλου intelligendum est λέξεως. Buttm. fort. τοῦ Dind. ind. 46. 54.

„ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
483. εὐρεΐαν. φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
ὅσον τ' ἦε δύο ἦε τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι.“

*) φύλλων γὰρ ἔην χύσις: ἐὰν ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνώμεν τοῖς ἑξῆς συνάπτοντες, ἔσται καθολικὸς ὁ λόγος, ὅτι τοσαῦτα ἦν τὰ φύλλα ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς καλύψασθαι. ἐὰν δὲ ὡς διὰ μέσου κείμενον διορθώμεν, ἔσται τοσαῦτα φύλλα ἐπιβεβλημένος ὅσον δύο ἢ τρεῖς καλύψαι, πλεῖον τῶν δεόντων¹ δηλονότι. P Q. ind. 41.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ζ.

2. vid. not. 4.

„ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
55. ἐς βουλὴν.“

*) βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι τὸ „ἐς βουλὴν.“ P. --- ind. 19.

85. „αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥέον περικαλλέ' ἔκοντο,
ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ρυπόωντα καθῆραι,
ἐνθ' αἶ γ' ἡμίονους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήρης.“

*) ἡ ἀνταπόδοσις „ἐνθ' αἶ γ' ἡμίονους μὲν,“ τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. P. — ind. 41.

1) δεόντων Friedlaenderus N. p. 79 pro ὄντων.

not. 4. „ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς

2. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος.“

βεβλαμμένος. ἦτοι συλληπτικῶς. ὑπὸ μὲν γὰρ τοῦ καμάτου βέβλαπτο, ὑπὸ δὲ τοῦ ὕπνου οὐκέτι. ὁ γὰρ ὕπνος οὐ βλάπτει. ἢ κατ' ἀντίφρασιν τὴν ἀγρυπνίαν ὕπνον ἔφη. ἢ ἐπὶ τῷ „καμάτῳ“ στικτέον, εἴτα ἀρήμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡγουν βλαβεῖς καὶ παρεθεῖς ἢ κατεχόμενος. E O Q V. — Eust. 1548, 42: τινὲς δὲ στίξαντες τελείαν ἐν τῷ „ὕπνῳ“ φασὶν ὡς ἐκάθευδεν ὕπνῳ, καίτοι καμάτῳ παρεθεῖς. ἕτεροι δὲ δασύναντες τὸ ἀρήμενος νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος. — ind. 19.

92. „στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.“

*) „θοῶς“ βέλτιον τοῖς ἡγουμένοις συναπτέον. P. ind. 21.

141. „στῇ δ' ἄντα σχομένη. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς.“

†) ἀμφίβολος ἡ στιγμή καὶ ἡ διάνοια. ἡ γὰρ ἔστη ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς· καθ' ἣν διάνοιαν χωριστείον ἐκάτερον. οἱ δὲ*) λείπειν φασὶ τὰς χεῖρας, ἢ ἡ παραβαλλομένη τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ κρήδεμνον. οἱ δὲ φασὶ τὸ κρήδεμνον λείπειν, τουτέστι περι-καλυψαμένη ὑπ' αἰδοῦς. P Q.

*) sic Heliodorus apud Apoll. lex. s. v. στῇ. Eust. 1555, 28: στῇ δ' ἄντα σχομένη, ἡγουν κρατηθεῖσα ἢ ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς. ind. 30.

„ὥς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ

167. δῖν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνῆλυθεν ἐκ δόρου γαίης.“

*) μετὰ τὸ „δῖν“ διασταλτέον· ἐπὶ πολὺ γὰρ φησι τεθαυμακέναι τὸ φνιτόν. οὕτως ὁμοίως ὥσπερ σὲ θαυμάζω. P. ind. 45.

180. „σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
ἔσθλήν.“

*) ἦτοι στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, (180) ἢ ἄφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἕκαστον τῶν ἐξῆς ἐν κεφαλαίῳ, ἢ μέχρι τοῦ „καὶ οἶκον“ στικτέον, τὰ δὲ ἄλλα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. P. ind. 29.

183. „ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
χάρματα δ' εὐμενέτησι.“

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „νοήμασι.“ σαφέστερον γὰρ οὕτως. H P. ind. 45.

πόλλ' ἄλγεα: *) ταῦτα ἄφ' ἐτέρας ἀρχῆς. P. ind. 22.

187. „ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,“

†) οὐδὲν ἀποδίδωσι τῷ „ἐπεὶ“ ὁ ποιητής. P Q. ind. 31.

„αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,

228. ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ' ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,
τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
μεῖζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα.“

†) ἄδηλον ποῦ ἐστὶν ἀνταπόδοσις, πότερον εἰς τὸ „τὸν μὲν Ἀθηναίῃ θῆκε,“ καὶ ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἀδμῆς,“ ἢ ἀποδοτέον „ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσατο,“ τοῦ „δὲ“ πλεονάζοντος. Q. ind. 36.

262. 289. vid. not. 5.

287. „ἦ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων ἀνδράσι μίσγεται.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „φίλων.“ H. ind. 45. Quamquam v. 275—288 ab Aristarcho obelo sunt notati, tamen Nicanor distinxit. v. ind. 52.

302. „οἶος δόμος Ἀλκινόοιο ἥρωος.“

†) εἰ μὲν πρὸς γενικὴν ἀφορᾶς, μὴ στίξεως εἰς τὸ „Ἀλκινόοιο.“ εἰ δὲ πρὸς κλητικὴν, στίξον, ἵνα ἦ πρὸς Ὀδυσσεά οἱ λόγος λέγων, ἀλλὰ ὧ ἥρωος. B.

„In hoc itaque scholio ne dubitandum quidem est de scriptura ἥρωος, quam alii genitivum alii vocativum esse putabant.“ Buttm. ἥρωος scribunt codd. A B D H I K P R S V cf. la Roche. Sumtum esse videtur scholium ex Nicanore, sed dictio adulterata est, cum Nicanor nunquam vocabulo „κλητικὴ“ usus sit. — ind. 16.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

„τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
65. νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶν παῖδα λιπόντα.“

*) βραχὺ (δὲ) διασταλτέον μετὰ τὸ „νυμφίον.“ βέλτιον γὰρ τὸ „ἐν μεγάρῳ“ τοῖς ἐξῆς προσνέμειν, ἵνα δηλωθῇ ὅτι παρθένον αὐτὴν ἀπέλιπεν. P T. ind. 21. 46.

not. 5. 262. „αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβέλομεν, ἦν πέρι πύργος
289. ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος.“

τὸ ἐξῆς οὕτως,¹ αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήομεν, ξεῖνε σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος (289), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου.² HQT. — αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβάζομεν, δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος. (291) οὕτω τὸ ἐξῆς. HQ.

1) 2) τὸ ἐξῆς οὕτως et τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου addidit Dindorfius ex T. — cf. FN. p. 78. Fluxisse possunt ex Nicanore. ind. 41.

Carnuth, Nicanor.

73. „οὐ μὲν γάρ τι νόον γε καὶ αὐτὴ δέυεται ἐσθλοῦ.“

*) τελεία εἰς τὸ „ἐσθλοῦ.“ H. ind. 22.

74. „οἷσιν τ' εὖ φρονέησι.“

†) θανμαστικόν. E. ind. 15.

103. „πεντήκοντα δέ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναικες
αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν,
αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν.“

†) τὸ σχῆμα τῆς διαλύσεως ὁμοιότροπον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων· τούτους ἡγάπησα, τὸν μὲν ὅτι εὐφυής ἐστι, τὸν δὲ ὅτι φιλόπονος. τούτων κήδομαι, τοῦ μὲν ὅτι εὐφυής ἐστι, τοῦ δὲ ὅτι ἀγαθός. καὶ ἐπὶ δοτικῆς, τούτοις ἐδωρησάμην, τῷ μὲν, τῷ δέ. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς, „Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν ὁ δέ“ (II 317). καὶ γυναικες αἱ μὲν αἱ δέ. εἰ δέ τῳ προσκόπτοιο, στιζέτω¹ ἐπὶ τοῦ „γυναικες,“ ἵνα λείπη τὸ ἦσαν, τὸ δὲ ἐξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. PQ.

Verba: εἰ δέ τῳ προσκόπτοιο — ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς a Nicanore profecta esse videntur, qui talia soloecce dicta esse existimat, nisi interpunctione dirimantur. Et hanc medicinam adhibere solet cf. ad E 245: ἀνδρ' ὀρόω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς — Αἰνείας δ' υἱός —: στικτέον ἐπὶ τὸ „ἔχοντας,“ ἵνα μὴ σολοικισμὸς γένηται, ἐὰν συνάπτωμεν. λείπει δὲ τῷ ἐξῆς τὸ ἐστίν. οὐ γὰρ δύναται σχῆμα εἶναι, ὡς Νικάνωρ φησὶν. Pro δέ οἱ legunt δ' ἔσαν codd. AEGIKMRV. ind. 1^b. 49.

125. „πάροιθε δέ τ' ὄμφρακες εἰσὶν
ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.“

†) ἐὰν (δὲ) στιζώμεν εἰς τὸ „εἰσί,“ τὸ δὲ „ἄνθος ἀφιεῖσαι“ τοῖς ἐξῆς συνάψωμεν, ἔσται ὁ νοῦς οὕτως· τινὲς αὐτῶν περκάζουσι, τὸ ἄνθος καὶ τὸ θερμὸν τῆς αὐξήσεως λήγουνσαι καὶ πεπαινόμεναι. PQ. Fluxisse potest ex Nicanore. ind. 21.

148. „τοῖσιν θεοὶ ὀλβια δοῖεν
ζώεμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.“

1) στιζέτω Friedlaender N. p. 95 pro σχηματιζέτω.

†) ἐν τῷ „ὄλβια δοῖεν“ ἡ στιγμή· λοιπὸν λέγει ποῖα ὄλβια, „ζωέμεναι καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος τὸν ὄλβον.“ ἤτοι συναπτέον, ἔν' ἡ ὀλβίως ζῇ. BPQT.

Corruptum est et sic fere restituendum: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „δοῖεν.“ συλληπτικῶς γὰρ λέγει, εἴτα διαιρεῖ. ἡ συναπτέον, ἔν' ἡ ὀλβίως ζῇ. ind. 48.

183. „νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „πᾶσι.“ P. ind. 47.

203. „δαίνυνται τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς.“

*) τὸ „καθήμενοι“ τοῖς ἐξῆς βέλτιον συνάπτειν. P. ind. 21. 47.

210. „ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν.

οὓς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰζὺν
ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.“

*) στικτέον εἰς τὸ „βροτοῖσι.“ τὸ „οὔστινας“ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ „ἀνθρώπων.“ P. partim H.

„Haec ratio nunc obtinet. Apparet itaque ex hoc praecepto, exturbatam esse ea aliam, et quidem multo saniozem, hanc: φυγὴν· ἀλλὰ θ. βροτοῖσιν, οὓστινας κ. τ. ἐ., τοῖσιν κεν — ἰσωσαίμην.“ Buttmanus. Interpunctionem vulgatam iniuria a Buttmanno impugnata praefert Friedlander N. p. 65. ind. 22. 38.

214. „ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.“

†) τοῦτο ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἐν θανμασμῷ ἀνεφώνησε. BT. ind. 15.

224. „καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών.“

*) βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν τὸ „πολλὰ παθόντα“, ἀφ' ἐτέρας δὲ ἀρχῆς προφέρεσθαι τὸ „ἰδόντα με.“ BP. ind. 19.

226. „ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον.“

*) οἱ μὲν ἔστιξαν ἐπὶ τὸ „ἐπήνεον“, οἱ δὲ συνῆψαν, „ἡδ' ἐκέλευον πεμπέμεναι.“ P. Sie fere Nicanoris verba restituenda sunt: συναπτέον μεχρὶ τοῦ „πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον.“ δύναται δὲ στίζεσθαι καὶ ἐπὶ τὸ „ἐπήνεον.“ — ind. 28. —

„ἐνθα Καλυψώ

255. ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα
ἐνδυκέως ἐφίλει.“

*) τὸ „ἥ με λαβοῦσα“ βέλτιον ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώ-
σκειν, αὕτη μ' ἐλοῦσα. P. ind. 13. Quamquam Aristarchus
v. 251—258 expunxit — C. Ar. p. 75 — Nicanor tamen distinxit.
v. ind. 52.

264. „πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίνῃ πολυδέσμον, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ, καὶ ἄμβροτα εἶματα ἔσσειν.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „ἔδωκε“, τὴν λύσιν τῶν
ἐξῆς.¹ P. ind. 48.

285. „ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „ἐκβὰς.“ HP. — ind. 47.

„κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν

336. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθ' ὑπερθεν ἔσασθαι.“

*) βραχὺ διασταλτέον καθ' ἕκαστον „θέμεναι, βαλέειν,
τάπητας, οὔλας.“ H. ind. 44.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

72. „αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητίος ἐξ ἔρον ἔντο,
μοῦσ' ἄρ' αἰδοὺν ἀνῆκεν αἰδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν.“

†) τὸ δὲ „οἴμης“ οἱ μὲν μετὰ τοῦ „ἀνδρῶν“ συντάσσουσιν·
ἵνα ἢ „κλέα ἀνδρῶν οἴμης.“ κάλλιον δὲ στίζειν εἰς τὸ „ἀνδρῶν.“
εἴτα ὥς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς ἀπὸ κοινοῦ σχηματίσαι καὶ εἰπεῖν· ὥς
ἔειδεν ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς εὐρὺ τὸ κλέος ἦν. Eust. 1586, 44.
cf. FN. 48. — Π 56. Σ 435. Ζ 396. Κ 437. schol. in H:
ἀπὸ τῆς οἴμης ἐκείνης. ind. 25*.

186. „ἢ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναίξας λάβε δίσκον.“

†) καὶ σὺν αὐτῷ τῷ φάρει ἀναίξας ἔλαβε τὸν δίσκον B.
σὺν τῷ ἱματίῳ, ὥς εἶχεν V. Scholion certe derivatum est ex

1) Corr. διὰ τὴν διάλυσιν ἐν τοῖς ἐξῆς. FN. p. 94.

Nicanore, non ex Aristonico, ut p. 80 nót. I Aristonici mei suspicatus eram, cf. FN. ad A 421: καὶ ἐνθάδε διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον. ἀμφίβολον δὲ καὶ τὸ ἐξῆς. ἦτοι γὰρ „μετάλμενος ὀξεί δουρί“ οἷον σὺν τῷ δόρατι ἐφαλλόμενος, ὡς ἐκεῖ „καὶ αὐτῷ φάρει ἀναίξας λάβε δίσκον.“ — 9 185 — Eust. 1591, 21: τὸ δὲ „αὐτῷ φάρει ἀναίξας“ δηλοῖ μὲν Ἀττικῶς τὸ σὺν αὐτῷ ἱματίῳ, ἐμφαίνει δὲ τὸ τοὺς ἄλλους ἡμιγύμνους δισκεύειν.

236. „ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν

241. ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος.“

*) τὸ ἐξῆς οὕτως, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ ἀγορεύεις, ἄγε δὴ νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος· ἢ ὃ „ἀλλὰ“ ἀντὶ τοῦ δή. BQ. ind. 37.

246. „οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀνύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηρσὶν ἄριστοι.“

†) καὶ γὰρ τὸ „εἰμὲν“ ἐν τῷ „ἄριστοι“ (ἄριστοι Buttm. pro τρίτῳ) ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται. Q. ind. 43.

cf. FN. p. 82. Eust. 1592, 53: . . . „καὶ νηρσὶν ἄριστοι“ ἔσμεν δηλαδή. εἰ καὶ λείπει τὸ ῥῆμα.

268. „ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισιν
λάθρη. πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνήν
Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.“

†) ἡ σύνταξις „ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο ἄνακτος, ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν,“ ἢ κατ' ἐπανάληψιν. HQ. ind. 44. — Collatis exemplis, quae Friedlaender p. 83 contulit, sic Nicanorem distinxisse putaverim: διασταλτέον βραχὺ „λάθρη,“ „ἔδωκε,“ στικτέον δ' ἐς „ἄνακτος.“ ἐπανάληψις γὰρ ἐστὶν κατὰ πάντων τοῦ „ὥς.“

329. „οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὤκν.“

*) τελεία στιγμή εἰς τὸ „ἔργα.“ Q.

Cui scholio videtur adiungendum esse ex EQ: ἀπὸ ἐτέρας δὲ ἀρχῆς ἢ ἐξῆς γνώμη, et sic fere Nicanoris verba restituenda sunt: τελεία στιγμή εἰς τὸ „ἔργα,“ ἢ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ τὸ „κιχάνει τοὶ βραδὺς ὤκν.“ ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. — ind. 22.

347. „λῦσον. ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπείσχομαι.“

*) εἰς τὸ „λῦσον“ ἡ στιγμή. H. [αὐτοτελὴς γὰρ ὁ λόγος.] ind. 3.

372. „οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο, πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίφρων, τὴν ἕτερος ῥίπτασκε.“

*) τὸ ἐξῆς „οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο, τὴν ἕτερος ῥίπτασκεν.“ H. omissum est τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσον. — ind. 41.

454. „τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἡδὲ χιτῶνα, ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἰνοποτηρᾶς // ἦε.“

*) εἰς τὸ „χιτῶνα“ ὑποστικτέον. H. Totum Nicanoris adnotamentum hoc fuisse videtur: ὑποστικτέον εἰς τὸ „λοῦσαν“, „ἐλαίῳ“, „χιτῶνα.“ ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ „ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς.“ cf. FN. p. 67: Saepe eam ὑποστιγμὴν solam invenimus memoratam, quam statim sequitur apodosis, sive ipse Nicanor hanc solam enotavit ut maxime necessariam, sive is, qui eius librum ad scholia codicis A contexenda adhibuit, ceterarum mentionem facere noluit: unde minime colligendum hanc solam positam esse. ind. 39.

487. „*Ἀημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζοι' ἀπάντων.*“

*) ἐνταῦθα τελεία ἡ στιγμή. H. ind. 22.

492. vid. not. 6.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

15. „*κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.*“

*) οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ „κῆδεα“, ἀλλ' ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν. H. ind. 51.

not. 6. 492.

„καὶ Ἰππου κόσμον ἄεισον
δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλῳ ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς.“

[σὺν Ἀθήνῃ.] τοῦτό τινες τοῖς ἐξῆς συνάπτουσιν. E. ind. 21.
Fluxisse potest ex Nicanore.

37. „εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω.“

†) εἰπὼν, φησί, τὸ ὄνομα ἄγε δὴ καὶ τὸν νόστον εἴπω τὸν πολλῶν συμφορῶν καὶ κακῶν πλήρη. Q. Hic posui propter rectam explicationem formulae εἰ δ' ἄγε, quae Nicanori debetur. ind. 10.

281. „ὥς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά.“

*) εἰς (δὲ) τὸ „ὥς φάτο“ στικτέον. ἦθος γὰρ ἐμποιεῖ τὰ ἐπιφερόμενα H. — ind. 20. —

Si Nicanor post ὥς φάτο distinxit, particula δέ in tertio enuntiationis loco posita est, id quod ipse ὑπερβατόν nominat, neque prorsus respuit.

ΕΙΣ ΤΗΝ Κ.

„ἐνθα τότ' ἐκβάντες δύο τ' ἡματα καὶ δύο νύκτας

143. κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.“

†) εἰς τὸ „κείμεθα“ στικτέον. H. [τοῖς γὰρ ἄνω συνάπτεται.] pro στικτέον corr. βραχὺ διασταλτέον v. ad α 4. ind. 19.

174. „ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδύσομεθ' ἀχνύμενοί περ
εἰς Ἀίδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμαρ ἐπέλθῃ·
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ βρῶσις τε πόσις τε,
μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.“

†) τινὲς φασιν ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρξατο. ἐγὼ δὲ οἶμαι ὅτι ἡ σύνταξις οὕτως ἔχει. ὁ „ἀλλὰ“ ἀντὶ τοῦ δὴ. ὦ φίλοι ἄγετε δὴ, ὄφρ' ἐν νηὶ βρῶσις τε πόσις, μνησόμεθα βρώμης. οὐ γάρ πω καταδυσόμεθα, ἦτοι κατελευσόμεθα καὶ κατέλθωμεν, ἀχνύμενοί περ εἰς Ἀίδαο δόμους πρὶν μόρσιμον ἡμαρ ἐπελθεῖν. HQ. — ind. 37. — Prior scholii pars Aristonicum redolet, cf. ad α 337. δ 722. κ 174. 189. 501. sequentia esse Nicanorea videntur. Eust. 1653, 59: σημειῶσαι δὲ τὸ „ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθα εἰς Ἀιδην, ἀλλὰ μνησόμεθα βρώμης,“ ἐν πολλοῖς γὰρ ὁ ποιητὴς ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ γάρ, εἶτα ἐπάγει τὸν ἀλλὰ σύνδεσμον ταυτοδυναμοῦντα τῷ δὴ, οὕτω γοῦν καὶ μετ' ὀλίγα φησὶν — 190 — „ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη Ἡώς, οὐδ' ὅπη Ἥλιος φασσίμβροτος εἰσιν ὑπὸ γῆν, οὐδ' ὅπη ἀννεῖται, ἀλλὰ φραζώμεθα θάσσον“ κ. τ. λ. κεῖται δὲ καὶ μετὰ

βραχεία ἐν τοῖς περὶ Κίρκης σχῆμα ὅμοιον, οἷον „ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις καλὸν ἀοιδιάει, ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.“

204. vid. not. 7.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

170. „ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον.
τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνεν;“

Videtur Nicanoris adnotamentum fuisse de duplici interrogatione, ut ad Ω 381: βέλτιον ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς τὴν πεῦσιν γίνεσθαι· ἄρα ἐκπέμπεις; cf. δ 487 F. N. p. 32. Apud Eust. scriptum invenimus ad hunc locum haec: ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ „ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις“ ὁ ἡ σύνδεσμος διαπορητικός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, δίχα δηλαδὴ ἐρωτήσεως ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν ἄλφα ῥαψωδίαν τῆς Ἰλιάδος γέγραπται. ἔνθα δεδῆλωται καὶ ὅτι πολλαχῶς ὁ τοιοῦτος νοεῖται σύνδεσμος. διαζευκτικός τε γάρ ἐστι καὶ διασαφητικός καὶ παραδιαζευτικός καὶ διαπορητικός ὅτε τις μὴ ἐρωτᾷ, καὶ ἰσοδύναμος τῷ εἰ καὶ ἐρωτηματικός καὶ βεβαιωτικός καὶ συγκριτικός. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον ὅτι καὶ λυτικός νόμῳ φιλοσόφων, οἷον· διὰ τί ἐπαινεῖται ἡ μέλισσα. τοῦτο ἀπορία. λύσις δὲ αὐτῆς τὸ ἢ ὅτι ἀγαθὴ ἐργάτις ἐστί. λαμβάνεται δὲ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μή, οἷον· τί ἂν καλὸν ἐποίησα

not. 7. 204. „ἡρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα.“

ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ „ἡρίθμεον, ἀρχὸν δὲ“ καὶ ἐξῆς τινες μὲν δακτυλικῶς τὴν ἀρχὴν ἐπόδισαν λαβόντες τὴν *ῥι* συλλαβὴν βραχεῖαν διὰ τὸ ἐπιγμένον ἄφωνον θῆτα. οἷον ἡρίθμον. τὸ δὲ *ὄν* μακρὸν ἐδέξαντο κατὰ πολλὰς αἰτίας (quarum una est interpunctio). καὶ οὕτω δι' αὐτοῦ καὶ τῆς *ᾠ* συλλαβῆς ἀπετέλεσαν πόδα σπονδεῖον. καὶ οὕτω μὲν τινες. Eust. 1655, 31. Inter hos fortasse Nicanor. Nam ubi aut ante aut post distinctionem brevis est pro longa, succurrit huic defectui illud intervalli inane tempus, quo aut ultima vocabuli praecedentis aut prima insequentis syllaba producitur. F.N. p. 121. Videtur igitur Nicanoris scholium fuisse ut ad T 189, quod sic fere restituendum erit: στικτέον μετὰ τὸ „ἡρίθμεον“ τελεῖαν. τοῖς γὰρ ἄνω συνάπτεται. καὶ ἵνα διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ χρόνου τὸ μέτρον σώζεται. cf. ad γ 230. Ante δὲ Nicanor στιγμὴν ponere solet cf. exempla apud Friedlaenderum p. 56. — ind. 53. —

ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσας, ἦγουν εἰ μὴ θαυμάσας. τοῦτο δὲ ἰσοδύναμόν ἐστι τῷ ἄλλῳ συνδέσμῳ. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ καθό, φασίν, ἢ ὡς. αὐτὸ δὲ καὶ ἦχι μετ' ἐπεκτάσεως γίνεται ἀντὶ τοῦ ὃ πον. ἔστιν ἢ καὶ ὄρκιον μετὰ τοῦ μὴν οἶον· ἢ μὴν ποιήσω τόδε. οὕτω δὲ καὶ μετὰ τοῦ μέν, οἶον· ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Περὶ δὲ τοῦ ἢ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ῥήματος ὄντος, ἕτερος λόγος, ὅτι δὲ ὁ ἢ σύνδεσμος λαμβάνεται ποτε μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἄρα τοῦ κατ' ἐρώτησιν προπερισπωμένου οὐκ ἁδηλόν ἐστιν. In his illud ἰσοδύναμος τῷ εἰ et ἀντὶ τοῦ ἄρα a Nicanore profectum est. — ind. 12. —

350. „ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,
ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον.“

*) τὸ ἐξῆς „τλήτω ἐπιμεῖναι· εἰς αὔριον.“ adiungendum videtur esse post αὔριον: τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσον. ind. 41.

475. vid. not. 8:

519. „ἀλλ' οἶον τὸν Τηλεφίδην κατενέρατο χαλκῷ.“

†) θαυμαστικῶς (δὲ) τὸ „οἶον.“ Q. ind. 15.

„μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
614. ὅς κεῖνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη.“

*) ἐνταῦθα στικτέον. V. Hoc illustratur per Eust. 1703, 7, ubi sic legitur: τινὲς δὲ τὸν τοιοῦτον στίχον δυοὶ κόμμασι μερίσαντες τὸ μὲν πρῶτον ἑλλειπτικῶς νοοῦσι, τὸ δὲ δεύτερον ἐντελῶς, ἵνα ἢ „μὴ τεχνησάμενος εἴη, μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο.“ καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ „μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες.“ — δ 684 — καὶ ἐκεῖνο γάρ τινες τοιῶσδε εἶπον „μὴ

not. 8. 475.

„ἐνθα τε νεκροί

ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἶδωλα καμόντων;“

εἰς τὸ „βροτῶν“ ἢ στιγμή, ἢ οὕτως ὁ νοῦς, ὅπου ἐν τῷ „Αἰδη οἰκοῦσιν οἱ τεθνεῶτες ἐπιλελησμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ἀμέλει γοῦν διὰ τῆς τοῦ αἵματος πόσεως εἰς μνήμην τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων αὐτοὺς ἄγει. ἔαν δὲ μὴ εἰς τὸ „βροτῶν“ στίξωμεν, ὁ νοῦς οὕτως, ὅπου αἱ ψυχαὶ τὰ εἶδωλα τῶν ἀποθανόντων ἀνδρῶν ἀφρόντιστοι ζῶσι, τὰ κατὰ ἀνθρώπους μὴ λογιζόμενοι. H T. ind. 30. Est fortasse Nicanoris.

μνηστεύσαντες εἶεν“ καὶ ἐξῆς. Tu Nicanoris scholion sic refinge: στικτέον ἐπὶ τὸ „μὴ τεχνησάμενος, ἵνα λείπῃ τὸ „εἴη.“ τὸ δὲ ἐξῆς ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. ind. 1°.

ΕΙΣ ΤΗΝ Μ.

75. „νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
κτανέη. τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἰθήρη.“

Quomodo Nicanor hos versus intellexerit apparet ex adnotatione ad Σ 515: Παρμενίσκος τοῖς ἐξῆς συνάπτει τὸ „ἐφεσταότες,“ ἐπεὶ σολοικοφανές, φησί, τέκνα ἐφεσταότες καὶ ἄλοχοι. εἰ δὲ ἐν τοῖς τέκνοις εἰσὶ καὶ ἄρρενες, τί κωλίζει πρὸς τὸ σημαϊνόμενον αὐτὸν ἀπηντηκέναι, ὥς καὶ ἐπ' ἄλλων μυθίων; „νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε — τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ“ (μ 75). „νωμῆσαι βῶν — ὅ μοι ἐστίν“ (H 240). οὕτως καὶ ἐνθάδε ἐσταότες παῖδες. Similis adnotationis frustula v. in V: πρὸς τὸ συνώνυμον (I. σημαϊνόμενον) ἀπήντησε τὸ „οὐ ποτ' ἐρωεῖ.“ cf. Eust. 1713, 60: σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι εὐθύς καὶ ἕτερον ἐπισυνάπτει σχῆμα καινὸν τὸ „νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε. τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ,“ ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν „ἡ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ,“ τουτέστιν οὐδέποτε ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν ἡ νεφέλη, ὃ δὲ ἄλλως ἔφη „τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ,“ τουτέστι τὸ νέφος, ὃ ταῦτόν τῃ νεφέλῃ κατὰ πολωνωνμίαν.

94. „ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.“

*) τινὲς „ἐξίσχει“ κακῶς στίζουσιν. H.

- „τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
102. πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοιστεύσειας.“

*) μετὰ τὸ στίξαι τελείως εἰς τὸ „Ὀδυσσεῦ“ τὸ „πλησίον ἀλλήλων“ ὥς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς προφερόμεθα, καὶ στίζομεν εἰς τὸ „ἀλλήλων.“ λείπει δὲ τὸ¹ εἰσί, πλησίον ἀλλήλων εἰσίν. Q. ind. 1°.

120. „οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.“

†) ἐνταῦθα στικτέον. V. εἰς τὸ „ἀλκή“ ἀνάπανσις· εἶτα γνωμικώτερον τὸ ἐξῆς. H. Fluxit ex Nicanore, qui ita loqui non

1) λείπει δὲ τό pro cod. ἄδε τοι correxit Friedlaender p. 25.

potuit. Nam vocabulo „ἀνάπανσις“ et verbo „ἀναπαύεσθαι“, frequenti apud Herodianum et recentiores, utitur Nicanor rarissime, ita ut Friedlaenderus habeat suspicionem epitomatores in illis scholiis, quae Nicanori eripi non possunt, paullulum mutata oratione eius sententiam expressisse. cf. F. N. p. 9. ind. 22.

178. vid. not. 9.

286. „ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν, γίνονται.“

†) εἰς τὸ „χαλεποί“ ἐστὶν ἡ στιγμή. H. Sic corrigendum: εἰς τὸ „χαλεποί“ ἐστὶν ἡ βραχεῖα διαστολή. cf. α 4. ind. 41.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

147. „αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις.“

Nicanor pro κελαινεφές legit διοτρεφές cf. adnotationem eius ad I 538: πρὸς Ἀχιλλέα τὸ „δῖον γένος“, οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει τὴν λέξιν. ὁ δὲ Νικάνωρ ἐπὶ Ἀρτέμιδος. καὶ γὰρ λέγει, φησὶν, „αἶψα κ' ἐγὼν ἔρξαιμι διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις“ — ν 147 — ἀγνοῶν ὅτι κελαινεφές ἐστίν.

„Si haec duo frustra cohaerent atque eiusmodi auctoribus fides non deneganda est, Nicanorem memoria potius lapsus esse crediderim, quam re vera ita legisse.“ Friedlaender. N. p. 106 not.

293. vid. not. 10.

427. „ἀλλὰ τά γ' οὐκ οἶω· πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.“

*) ἕως τοῦ „οἶω“ ἡ στιγμή. Vind. 133. [μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει. ἐὰν δὲ συνάπτεται, ἀδιανόητον γίνεται fortasse supplendum]. ind. 6.

not. 9. 178. „οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε.“

ἀπὸ κοινοῦ τὸ „ὁμοῦ“, ὁμοῦ χεῖρας, ὁμοῦ πόδας. Q. Fluxit fortasse ex Nicanore. — ind. 43. —

not. 10. 293. „σκέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες.“

τινὲς „δόλων ἄτερ“ τοῖς ἐξῆς συνάπτοντες κακῶς αὐτό. H. Fluxit fortasse ex Nicanore. — ind. 21. —

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

5. „τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλή
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.“

*) τὸ ἐξῆς „ἤμενον περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.“ P.Q. omissum
est τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσον. — ind. 41. —

87. „πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι.“

†) ὁ „δὲ“ πλεονάζει. H.Q. ind. 36.

100. „δῶδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἴων,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.“

†) τὸ δὲ „βόσκουσι“ προστεθὲν σχήματος ἐποίησεν ἐξαλ-
λαγήν. μετὰ γὰρ τὸ „δῶδεκα ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι“ τὸ „τόσα
πῶεα“ καὶ τὰ ἐξῆς, αἰτιατικαί εἰσι διὰ τὸ „βόσκουσι.“ καὶ οὐδὲν
μὲν ἐκώλυνεν εἰπεῖν καὶ ὅτι „δῶδεκα ἀγέλας“ καὶ „τόσα πῶεα“
καὶ „τόσα συβόσια“ καὶ „τόσα αἰπόλια“ βόσκουσιν. οὐχ εἴλετο
δὲ ὁ ποιητὴς οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ στίξας εἰς τὸ „ἀγέλαι“ εἴτα
συνέταξε τὰ ἐξῆς πρὸς αἰτιατικὴν διὰ τὸ „βόσκουσι.“ Eust.
1753, 14. Nicanoris adnotamentum fuisse videtur ut ad E 247:
στιχτέον ἐπὶ τὸ „ἀγέλαι,“ ἵνα μὴ σολοικισμὸς γένηται, ἐὰν συν-
άπτωμεν. λείπει δὲ τὸ „εἰσίν.“ ind. 1*.

138. „φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
παῖσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται.“

*) τὸ ἐξῆς „κήδεα τετεύχεται.“ H. [τὰ δὲ λοιπὰ ὡς διὰ
μέσου λεγόμενα διορθωτέον.] ind. 41.

402. „ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἐνκλείη τ' ἀρετὴ τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
αὐτίς δὲ κτείναιμι, φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην.“

†) ἐν δὲ τῷ „αὐτίς δὲ κτείναιμι“ περιττός ὁ σύνδεσμος
ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Eust. 1765, 25. ind. 36.

491. „ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἶος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἢ δὲ μάχεσθαι.“

†) θανμαστικόν. B. — ind. 15.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ο.

24. „ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα.“

†) πίστευσον. εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. BH. Ex Nicanoris libro haec fluxisse possunt cf. ω 491. ind. 9.

46. „ἔγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε· μώνυχας ἵππους.“

*) εἰς τὸ „Πεισίστρατε“ ἡ στιγμή. H. [προσαγορευτικὴ γὰρ ἡ περίοδος]. ind. 16.

80. „εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους.“

†) 81. ὅλαι ὑποστιγμαί. H. Simillimus locus est Z 150: εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς ἡμετέραν γενεήν. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. ἔστι πόλις Ἐφύρη —: Ad hunc Nicanor adnotavit: ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἐθέλεις,“ ἵνα ἢ τὸ „δαήμεναι“ ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. cf. ad Φ 487 FN. p. 28: ambigebatur enim utrum δαήμεναι pro δάηθι positum esset an proprie dictum. Illud praetulit Aristarchus et videtur praetulisse Nicanor, nam ad Z 150 hanc solam explicationem quasi solam ab eo profectam exhibet epitomator. — ind. 5. — Versus 78—85 ab Aristarcho expunctos Nicanor distinxit.

126. „μῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμον ὤρη,“

τὸ δὲ „πολυηράτου“ ἀμφιβολίαν ἔχει. ἄδηλον γὰρ εἴτε „πολυηράτου Ἑλένης“ ῥητέον, εἴτε „γάμον πολυηράτου.“ Eust. 1776, 59.

Tales amphibolias, quae fiunt per collocationem, ubi dubium est, quid quo referri oporteat, resolvit Nicanor distinctione sexcentis locis, ita ut veri simile sit etiam hoc loco scholium fuisse: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „χειρῶν“ πρὸς τὸ σαφέστερον. ind. 46.

„ἂδε δέ οἱ προnéοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.“

205. στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.“

*) τὸ πλήρες ἔστρεψεν, οὐ στρέψαι· ἀπ' ἄλλης γὰρ ἀρχῆς ἐστιν. H. Cod. στρέψα corr. Friedlaender p. 27. ind. 2. 22.

277. „ἀλλὰ με νηὸς ἔφρессαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἵκέτευσα, μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἶω.“

†) καὶ ὄρα τὸ κομματικὸν τῆς ἀξιώσεως, ἐναγωνίως προ-
αχθέν, ὡς εἴ περ ἐπνευστία ὁ λέγων. δυοὶ γὰρ στίχοις ἔννοιαι
τέσσαρες ἔγκεινται. ὧν αἱ δύο μὲν προτάσεις εἰσὶν, αἱ δὲ δύο
κατασκευαὶ αὐτῶν. οὕτω δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱστορικοῦ διηγήματος
κομματικῶς προήχθη, συνεξομοιουμένη τῷ προσώπῳ περὶ οὗ τὸ
διήγημα. ἔφη γὰρ οὕτω· „σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν ἀνὴρ, τηλεδαπός,
φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς, μάντις. (v. 223). Eust.
1780, 35. ind. 25.

406. „εὖβοτος εὖμηλος, οἶνοπληθῆς πολύπυρος.
πεινῇ δ' οὐ ποτε δῆμον ἐσέρχεται.“

*) ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον ἕως τοῦ „πολύπυρος.“ διαστέλλεται
τῷ „πεινῇ δ' οὐποτε.“ H. — ind. 51. — Eust. 1787, 26: τὸ
δὲ „εὖβοτος“ καὶ ἐξῆς πάννυ ἐπαινεῖται τῆς γοργότητος, ἅπα-
σαν ἀρετὴν χώρας περιέχον ἐν στίχῳ ἐνί. cf. Z 97.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΙ.

23. „ἦλθες, Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος;“

[ἦλθες, Τηλέμαχε.] †) ἐνταῦθα ἡ στιγμή, καὶ καθ' ἐν τὰ
λοιπά. δύνανται μέντοι καὶ μεχρὶ τοῦ „φάος“ συνάπτεσθαι. H.

cf. FN. p. 38: Si integra sunt quae schol. Harl. tradit ad
π 23, non a Nicanore profecta sunt. Nam si e pluribus voca-
tivis nulla coniunctione inter se connexis consistit allocutio, in
fine eius quidem non aliter ac post unum vocativum distinguitur,
singula autem allocutionis membra minima distinctione inter se
separari solent.“ Sic igitur Nicanoris verba restituenda sunt:
προσαγορευτικὴ ἡ περίοδος· διὸ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ „γλυ-
κερὸν φάος.“ ἐπὶ δὲ τὸ „Τηλέμαχε“ βραχὺ διασταλτέον. ind. 16.

375. „ἀλλ' ἄγετε

383. ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες.“

†) ἐπανάλαβε διὰ τοῦ „ἀλλὰ“ τὸν λόγον, ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ
ἐχρήσατο. B. cf. FN. p. 79. β 119. δ 342. ind. 42.

431. „τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον· ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα
παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις.
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.“

ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ πικρότητα καὶ γοργότητα νοημάτων μετὰ κάλλους ἐν τῷ (sequuntur versus citati) τέσσαρες οὖν ἐννοιαὶ αὐτοτελεῖς δυοὶ στίχοις ἔγκεινται μετὰ παρίσων τριῶν τοῦ „ἔδεις,“ „κτείνεις,“ „ἀκαχίζεις“ Θυμοῦ δὲ συγκοπαὶ τὰ ῥηθέντα κόμματα. Eust. 1807, 34. Haec ex Nicanore derivata videntur esse. ind. 25.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

160. vid. not. 11.

400. „δός οἱ ἐλών· οὗ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.“

†) καὶ ὅρα τρεῖς ἐννοίας κομματικὰς ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ. Eust. 1825, 40. Fluxit ex Nicanore, cuius verba sic fere refinge: παρατηρητέον ὅτι ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θαῤσσον διακοπτόμενοι. διὸ στικτέον ἐπὶ τὸ „ἐλών,“ „φθονέω,“ „ἔγωγε.“ ind. 25.

479. „μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις.“

†) καθ' ἑαυτὸ „οἷ' ἀγορεύεις,“ κατὰ ἑκπληξιν. H. ind. 15. v. 475—80 ab Aristarcho expunctos N. distinxit. ind. 52.

„εἰ γάρ τοι, βασιλεία, σιωπήσειαν Ἀχαιοί.

514. οἷ' ὃ γε μνθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.“

†) θαυμαστικῶς διὰ μέσον ἀναπεφώνηται „οἷα ὅγε μνθεῖται.“ BHQ. ind. 15.

539. „εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν.“

Hunc locum citat Nicanor ad A 186, ubi sic legitur: Τυρανίων ὑφ' ἐν, ὡς ἄπιθι. ἄμεινον δὲ ταυτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ „ἔλθοι καὶ ἵκοιτο“ (ρ 539).

ΕΙΣ ΤΗΝ Σ.

15. „δαιμόνι', οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα.

not. 11. 160. „τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐυσσέλμου ἐπὶ νηός.“

θαυμαστικῶς. H, qui in lemmate habet οἷον ἐγὼ ind. 15.

οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται, οὐδέ τί σε χεῖ
 ἀλλοτρίων φθονέειν. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
 ὥς περ ἐγών, ὅλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
 χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσης,
 μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χεῖλεα φέρσω
 αἵματος. ἤσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
 αὔριον. οὐ μὲν γὰρ τι σ' ὑποστρέψουσιν οἷω
 δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.“

τὸ δὲ „ἐπιτροχάδην“ (γ. 26) παρατηρημένως εἴρηται ἀντὶ τοῦ σπονδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν. τοῦτο δὲ διὰ τὸ κομματικὸν τῶν ἐννοιῶν τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά λόγου. ἐν γὰρ στίχοις δέκα ἐννοιαὶ κεῖνται ὑπὲρ τὰς δέκα. θυμὸν γοῦν πλαγίως ὀνειδίζει τῷ Ὀδυσσεϊ, ὥς οἷα δι' ὀργὴν λαλοῦντι κομματικῶς. Eust. 1835, 36. Haec Nicanoreae adnotationis frustula esse apparet ex scholio ad I 375: παρατηρητέον ὅτι ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θαῤσσον διακοπτόμενοι. ἡ γὰρ ὀργὴ μᾶλλον παρίσταται διὰ τοῦ τοιούτου. ἐν γοῦν τοῖς τέσσαρσι στίχοις ἐφεξῆς ὀκτώ εἰσιν αὐτοτελεῖς λόγοι καὶ τосαῦται αἱ στιγμαί, ἀπὸ τοῦ „ἐκ γὰρ δὴ μ'“ ἕως τοῦ „ἐν καρὸς αἴσῃ.“ ind. 25.

143. „οἷ' ὀρώω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.“

†) θαυμαστικῶς τὸ „οἷα.“ ἡρέμα ταῦτα πρὸς τὸν Ἀμφινομόν φησι. Q. — ind. 15. — Eust. 1841, 4: καὶ φησι θαυμαστικῶς ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι.

221. „οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη.“

†) θαυμαστικῶς τὸ „οἷον δὴ“ B. — ind. 15. — Eust. 1844, 13: ἐπάγει οὖν θαυμαστικῶς καὶ θυμικῶς „οἷον δὴ τόδε ἔργον“ κ. τ. λ.

223. „πῶς νῦν, εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος ὥδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς;
 σοὶ κ' αἴσχος λώβῃ τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.“

†) τὸ ἐξῆς πῶς εἰς τὸ μετέπειτά σοι αἴσχος λώβῃ τε πέλοιτο, εἴ τι ὁ ξεῖνος πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς; τὸ γὰρ „νῦν“ μέλλοντός ἐστι χρόνον, τὸ δὲ „πῶς“ θαυμαστικὸν μετὰ ἥθους. B H Q. ἐν μεταξυλογίαις θαυμαστικῶς καὶ τοιούτος ὁ στίχος . . H. — ind. 41.

Aliter Eust. 1844, 46: τὸ δὲ „πῶς νῦν;“ πάνν ἑλλιπῶς καὶ οὕτω γοργῶς ῥηώτητα. οὐ γὰρ ἀφῆκεν ὁ Θυμὸς ἐντελῇ γενέσθαι τὴν πεῦσιν.

297. „ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύνω θεράποντες ἔνεικαν.“

†) εἰς τὸ „δύνω“ ὑποστικτέον. δύο γὰρ „ἔρματα.“ B.H. ind. 46. Corr. ἐπὶ τὸ „δύνω“ βραχὺ διασταλτέον. cf. ad α 40. Eust. 1847, 40: ἐν δὲ τῷ „ἔρματα δύο θεράποντες ἔνεικαν“ ἀμφίβολον μὲν, εἴτε ἔρματα δύο, εἴτε θεράποντες δύο. δοκεῖ δὲ κρεῖττον συντάξαι ἔρματα δύο.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

71. „δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
ἢ ὅτι δὴ ῥυπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
τοιούτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.“

†) ἐν οἷς ὄρα τὸ θυμικῶς ἐνδιάθετον τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῷ καὶ κομματικῶς καὶ ἀσυνδέτως λαλῆσαι. Eust. 1855, 54. Cum solutam orationem maxime convenire animi permotionibus saepius Nicanor adnotaverit — cf. F.N. p. 49 — consentaneum est etiam hoc loco simile scholion fuisse ut ad I 375, cuius vestigia Eust. servavit. ind. 25.

303. „ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος

305. ἢ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.“

Videtur scholium fuisse de ὅτι vel ὡς particula omissa ante ἢ μὲν τοι τάδε. cf. ad O 40: πληρέστατος δ' ἂν ἦν ὁ λόγος, εἰ καὶ σύνδεσμος ἔκειτο ὁ ὅτι ἢ ὡς. καὶ συνήπτετο ἂν τοῖς ἐπάνω, ἢ ἢ τοιαύτη ἢ φράσις, ἴστω γῆ καὶ οὐρανός ὅτι μὴ δι' ἐμὴν γνώμην. ἀλλὰ σπανίως τὰ τοιαῦτα λείπει, καὶ σχεδὸν ἐπὶ μόνων τῶν ὅρκων, ὡς κακεῖ „ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα — ἢ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται“ — τ 303. — τάχα οὖν καὶ διὰ τοῦτο συναπτέον αὐτὰ τοῖς ἐπάνω, ἐπεὶ συνήθης ἐστὶ τῶν ὅρκων ἢ ἑλλειψις.

ΕΙΣ ΤΗΝ Υ.

66. vid. not. 12.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

175. „ὥς φάτο, καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
ἄγρει δῆ, πῦρ κῆον.“

Nicanorem post αἰγῶν distinxisse apparet ex adnotatione ad Ψ 805, ubi legitur: συναπτεόν πάντα μέχρι τοῦ „χαλκὸν ἐλόντε,“ οὐ λείποντος τοῦ μάχεσθαι ἢ τινος τοιούτου. καὶ γὰρ μόνον αὐτὸ τὸ κελεύειν εἴωθε τιθέναι καθ' ἑαυτὸ ὁ ποιητής, ὥς ἐν Ὀδυσσεΐα — φ 175 — „Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν“ καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ῥαψωδίᾳ — Ω 90 — „τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; — Nicanorem memoria fefellit in versu ex Odyssea afferendo. Est quidem Antinous, qui loquitur, sed versus sic sonat: „ὥς φάτο. καὶ ῥ' ἐκέλευσε.“ FN. p. 271.

ΕΙΣ ΤΗΝ Χ.

217. „ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσῃαι, οἷα μενοινῆς.“

†) ἔτι κεῖται ἐν τούτοις καὶ ἀποστατικὸν σχῆμα κατὰ λόγον θάμβους τὸ „οἷα μενοινῆς ἔρδειν ἐν μεγάροισιν,“ ὅμοιον ὃν τῷ „οἷα μ' ἔοργας“ καὶ τοῖς τοιούτοις. Eust. 1925, 29. ind. 15.

391. „Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφόν.“

†) ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν ἀρχῇ λόγου κεῖται ἀναντιρρήτως τὸ „εἰ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ εἶα ἄγε. φησὶ γὰρ „εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφόν. Eust. 1931, 54. Frustula sunt adnotationis Nicanoreae. ind. 10.

not. 12. 66. „ὥς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι.“

καὶ τοῦτο συναπτεόν τοῖς ἐπάνω „ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα οἴχοιτο προφέρουσα, ὥς ὅτε Πανδάρῳ κούρας.“ BQ.

FN. p. 22. monet necesse esse qui hoc scholium scripserit non ὥς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ut nos, sed ὥς ὅτε legerit. cf. ad Ξ 147. Eust. 1883, 35: ὅρα δὲ ὥς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ σχοινοτενῶς ἐσχημάτισται· μετὰ τρεῖςκαίδεκα γὰρ στίχους ἀποδέδοται.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ψ.

„ἤλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
28. ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.“

*) στικτέον μετὰ τοῦτο [ὁ ξεῖνος]. V. Vind. 56. ind. 13.
218. vid. not. 13.

not. 13. 218. „οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φίλοισι καὶ εὐνῇ,
εἰ ᾗδῃ ὃ μιν αὖτις ἀρήιοι υἱὲς Ἀχαιῶν
ἄξεμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
τὴν δ' ἦτοι βέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκές.
τὴν δ' αἶψα οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάτθετο θυμῷ
λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.“

ἀθετοῦνται οἱ ζ' * ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν νοῦν. σώζονται ** δ' ἂν,
εἰ στίζοιμεν ἐπὶ τῷ „εἰ ᾗδῃ.“ καὶ τὸ „ὃ“ ἀντὶ τοῦ διὸ (Dind. δι. ὡς)
εἶναι, οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη παρὰ ἀλλοδαπῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ ἦν ἐξηπατη-
μένη. διὸ αὐτήν, ἐπεὶ παρελογίσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπανήγαγον. οἱ δὲ φασὶ τὸν
Ἀλέξανδρον Μενελάῳ εἰκασθέντα γνώμῃ Ἀφροδίτης μιγῆναι τῇ Ἑλένῃ. V.

*) οἱ ζ' Barnes. ex cod. pro οἱ ιζ'. — schol. M. Vind. 133 habent
ἀθετοῦνται οἱ ἐπὶ στίχοι. **) σώζονται Buttm. pro σώζοιτο. ad v. 220
εἰ ᾗδῃ legitur in V: ἐνταῦθα στικτέον, ἔπειτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς προενε-
κτέον. Eust. 1946, 4: τὸ δὲ „οὐδ' ἂν Ἀργεῖη Ἑλένη ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη,
εἰ ᾗδῃ, ὃ μιν αὖτις Ἀχαιοὶ ἐπαναγαγεῖν ἔμελλον οἴκαδε, τοιοῦτον ἔχει
νοῦν τελείας τιθεμένης στιγμῆς ἐν τῷ „εἰ ᾗδῃ.“ οὐκ ἂν φησιν οὐδὲ ἡ
Ἑλένη παρ' ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐγένετο, εἰ περ ἡπίστατο αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ
παρ' ἐμοῦ λεχθὲν γνωμικόν, τὸ „πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν
ἦτοι βουλεύονται ἀπατητικῶς. διὸ φησιν ἔμελλον οἱ Ἀχαιοὶ ἄξειν αὐτὴν
οἴκαδε ὡς ἀπατηθεῖσαν καὶ μεταμελομένην, καθὰ δηλοῖ τὸ „τίσασθαι
δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε,“ κείμενον ἐν Ἰλιάδι. καὶ φασιν οἱ
παλαιοὶ περὶ τῆς ῥηθείσης ἀπάτης, ἣν ἐπαθεν ἡ Ἑλένη, ὅτι Ἀφροδίτη
Μενελάῳ τὸν Ἀλέξανδρον εἰκάσασα παρήγαγεν ἦτοι ἡπάτησε τὴν Ἑλένην,
παραλογισαμένη τῇ ὁμοιότητι, ὡς εὐλόγως λοιπὸν καὶ τὴν Πηνελόπην δε-
δοικέναι μὴ πάθοι τι ὅμοιον. καὶ οὕτω μὲν τινες καλῶς τὸ ῥηθὲν ἡρμή-
νευσαν νόημα. ἕτεροι δὲ τὴν ῥηθεῖσαν στιγμὴν ἀπάγοντες καὶ συνάπτοντες
τὸ ὅλον εἰς νόημα ἐν λέγουσι μὲν ὅτι οὐκ ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη ἀλλοδαπῷ,
εἰ περ ᾗδῃ ὅτι αὐτὴν ἐπανάξειν οἱ Ἀχαιοὶ ἔμελλον· κρίνονται δὲ μεμπτέοι
τοῖς παλαιοῖς διὰ τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας· ἀδιανόητον γὰρ τὸ
λέγειν τὴν Πηνελόπην ὡς ἐδεδῆεν μὴ πως ἀπατηθῶ. οὐδὲ γὰρ ἡ Ἑλένη
συναπῆλθεν ἂν τῷ ἐκ Τροίας μείρακι, ἐὰν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐπανακομισθήσεται
εἰς τὴν πατρίδα. λέγοι γὰρ ἂν, ὅτι οὐ πόθω τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ φόβω τοῦ
ἐπανακάμψαι εἰς αὐτὸν ἐπιέχον τὸν γάμον. ἴσως δὲ καὶ οὕτω πως καθί-
σταται τὰ τῆς ἐννοίας ταύτης. ἐδεδῆεν, φησὶ, τὴν ἀπάτην, μεθ' ἣν ἀνάγκη
πάντως ἦν ἐπανασωθῆναι με ζῶντι τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ. ὃ δὴ νόημα εἰ
περ ἔσχε καὶ ἡ Ἑλένη, οὐκ ἂν ἡρπάγη. —

Herodianus hunc locum sic explicavit: Ἡρωδιανὸς τὸν εἰ ἀντὶ τοῦ
ἐπεὶ φησιν εἶναι, καὶ συνάπτει ὅλον τὸν νοῦν οὕτως· εἰ μὴ ἰπατήθη ἡ

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

85. „μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα
θῆκε μέσφ.“

†) τινές (δὲ) ὑποστίζουσιν εἰς τὸ „θεοὺς.“ H. ind. 47^o
et α 70: corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „θεοὺς.“

116. „ὄτρυνέων Ὀδυσῆα σὺν ἀντιθέφ Μενελάφ.“

Ex Eust. adnotatione 1956, 36: τὸ δὲ „σὺν Μενελάφ“ σχῆμά
τι ἀμφιβολίας ἐμφαίνον λέγει ὁμως οὐχ ὅτι καὶ τὸν Μενέλαον
ὠτρυνεν εἰς μάχην ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ὅτι κατηλθεν εἰς Ἰθάκην
σὺν Μενελάφ, ἥ καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος τὸν Ὀδυσσεά
ὠτρυνον. — poteris colligere Nicanoris scholium fuisse: βραχὺ
διασταλτέον ἐπὶ τὸ „Ὀδυσῆα“ πρὸς τὸ σαφέστερον. ind. 46.

205. „οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἄγρὸν ἔκοντο.“

*) ὑποστικτέον μετὰ τοῦτο (post κατέβαν). V. cf. Ω 330.
ind. 39. —

227. vid. not. 14.

491. „ἐξελθὼν τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κιόντες.“

Optativum hoc loco esse pro imperativo dicit Nicanor
ad I 45: εἴρηται γὰρ ὡς ὁ εἰ σύνδεσμος ἔχει τινὰ δύνα-
μιν παρακλειυστικήν, ὡς ἐκεῖ „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν“
(Ω 74) τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου, ὡς κακεῖ
„ἐξελθὼν τις ἴδοι — ω 491 — ἀντὶ τοῦ ἰδέτω. ἀπρεπὲς γὰρ
εὔχεσθαι τὸν Δία. cf. ad ο 24. ind. 9.

512. „οὔτι κατασχίνοντα τσὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.“

οἷ' ἀγορεύεις, ἤγουν εἰς ἃ λέγεις, ἢ μᾶλλον λυπηρῶς κατὰ
θυμικὸν ἀποστατικὸν σχῆμα οἷα δὴ λαλεῖς, τουτέστι, πῶς ποτε
τοιαῦτα λέγεις; ὁ καὶ μᾶλλον κρεῖττον ὡς Ὀμηρικόν. Eust.
1969, 1. ind. 15.

Ἑλένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὐκ ἂν ἄλλω ἠκολούθησεν ἀνδρὶ. καὶ πόθεν
δῆλον ὅτι δι' ἀπάτην ἠκολούθησε καὶ οὐχ ἐκουσίως; ἐπειδὴ ἤδη μάλιστα
ὅτι οὐκ ἔχει καταφρονηθῆναι τοῖς Ἑλλησιν ἢ αὐτῆς ἀρπαγῇ. Q. Vind. 56.
cf. Lentz, Herod. ad h. l.

not. 14. 227.

„ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα
ῥαπτὸν ἀεικέλιον.“

τὸ δὲ „ῥαπτὸν ἀεικέλιον“ ὑφὲν ἀναγνωστέον, ἵνα δηλοῖ τὸν ἀεικέλως
ῥαπτόν. Eust. 1959, 50. Fluxit fortasse ex Nicanore cf. FN. p. 99. ind. 51.

A D D E N D A.

p. 20 l. 10 post δ 724* adde ζ 287*. η 255*. ο 80. ρ 479.

- Carnuth, Otto**, *De Etymologiae Magni fontibus*. 8. maj. 1873. 16 Sgr.
- Ellendt, Fr.**, *Lexicon Sophocleum*. Editio altera emendata curavit **Hermannus Genthe**. 8. maj. 1872. 8 Thlr. 20 Sgr.
- Genthe, Hermannus**, *Index commentationum Sophoclearum* ab a. 1836 editarum triplex. 8. maj. 1874. 1 Thlr.
- Hehn, Victor**, *Kulturpflanzen und Hausthiere in ihrem Uebergang aus Asien nach Griechenland und Italien sowie in das übrige Europa*. Historisch-linguistische Skizzen. Zweite Aufl. gr. 8. 1874. 3 Thlr.
- **Das Salz**. Eine kulturhistorische Studie. 8. 1873. 12 Sgr.
- Merguet, Dr. H.**, *Die Entwicklung der lateinischen Formenbildung unter beständiger Berücksichtigung der vergleichenden Sprachforschung dargestellt*. gr. 8. 1870. 1 Thlr. 20 Sgr.
- **Die Ableitung der Verbalendungen aus Hilfsverben und die Entstehung der lateinischen e-Declination**. gr. 8. 1871. 10 Sgr.
- Nitzsch, K. W.**, *Die Römische Annalistik von ihren ersten Anfängen bis auf Valerius Antias*. Kritische Untersuchungen zur Geschichte der älteren Republik. gr. 8. 1873. 2 Thlr.
- Rosenberg, Adolf**, *Die Erinyen*. Ein Beitrag zur Religion und Kunst der Griechen. Mit zwei Holzschnitten und einer Tafel in Steindruck. gr. 8. 1874. 1 Thlr.
- Ciceronis, M. T. Brutus**, *sive de claris oratoribus liber*. Recens. emendavit interpretatus est **Fr. Ellendt**. Edit. secunda. 8. maj. 1844. (2¼ Thlr.) 1 Thlr. 10 Sgr.
- **de oratore libri III**, recens. emendavit interpretatus est **Fr. Ellendt**. 2 vol. 8. maj. 1840. (6 Thlr.) 4 Thlr.
- Drumann, W.**, *Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republikanischen zur monarchischen Verfassung*. 6 vol. gr. 8. 1834—44. (20 Thlr.) 10 Thlr. 20 Sgr.
- Lehrs, K.**, *Quaestiones Epicae*. 8. maj. 1837. (1 Thlr. 20 Sgr.) 1 Thlr.
- Lobeck, Chr. Aug.**, *Aglaophamus, sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III*. Accedunt poetarum orphicorum reliquiae. 2 vol. 8. maj. 1829. (10 Thlr.) 6 Thlr. 20 Sgr.
- **PHMATIKON sive verborum Graecorum technologia**. 8. maj. 1846 (2 Thlr.) 1 Thlr. 10 Sgr.
- **Pathologiae Graeci sermonis elementa**. 2 vol. 8. maj. 1852. 1862. (6 Thlr.) 4 Thlr.
- Nesselmann, G. H. F.**, *Littauisches Wörterbuch*. gr. 8. 1850. (3 Thlr. 22 Sgr.) 2 Thlr. 20 Sgr.
- Struve, K.**, *Ueber die lateinische Deklination und Conjugation*. Grammatische Untersuchungen. gr. 8. 1823. (1 Thlr. 25 Sgr.) 1 Thlr.
- Wannowski, K.**, *Antiquitates Romanae e Graecis fontibus explicatae*. 8. maj. 1846. (1 Thlr. 18 Sgr.) 20 Sgr.
- Wichert, G.**, *Die lateinische Stillehre ihren wichtigsten Momenten nach wissenschaftlich erläutert*. gr. 8. 1856. (2 Thlr. 20 Sgr.) 1 Thlr. 10 Sgr.